Omraam Mikhaël Aïvanhov

CARTEA MAGIEI DIVINE

Cap. 1 - Revenirea practicilor magice şi pericolul lor

Iniţierea este o muncă pe care fiecare o face asupra lui însuşi, o muncă neîntreruptă de organizare interioară, de purificare, de stăpânire de sine. Ori, ceea ce se petrece acum, acest interes pe care îl constatăm din ce în ce mai mult pentru lucrările de magie şi ocultism este mai mult decât îngrijorător. Pentru că el nu exprimă nevoia unei spiritualităţi adevărate ci dorinţa de a intra într-un domeniu necunoscut, misterios, interzis. De altfel, vedem rezultatele: aceste cărţi nu fac oamenii mai înţelepţi, mai echilibraţi, mai puri; din contră, ele descătuşează în ei forţe obscure, zăpăcesc ideile lor, fac din ei victime ale entităţilor inferioare, care nu caută decât să se hrănească pe seama oamenilor.

Timp de secole Biserica a combătut, pe nedrept, tradiţia iniţiatică. Dar ceea ce e pe cale de a se produce acum: ştiinţele oculte puse la dispoziţia tuturor oamenilor slabi, vicioşi, rău intenţionaţi, nu e de dorit. Dacă Iniţiaţii din trecut au dat ca precept: „a tăcea” este pentru că ştiau că secretele Ştiinţei iniţiatice puteau deveni arme foarte periculoase în mâinile oamenilor care nu erau pregătiţi să le primească. Pentru că natura umană este astfel făcută că, orice îi veţi revela, adevărurile cele mai sublime, mai divine, ea va încerca să le utilizeze pentru a servi interesele sale cele mai personale şi egoiste. De aceea

tot ceea ce se dă oamenilor pentru binele lor, pentru salvarea lor, ei deturnează şi utilizează în realitate pentru ruina lor şi a altora.

Din ce în ce mai multe experimente se fac acum pentru a descoperi puterile gândirii, influenţarea obiectelor sau fiinţelor umane, acţiunea la distanţă, aflarea de informaţii secrete. Există persoane care se exersează pentru a influenţa prin gândire atleţii care participă la competiţii sportive şi astfel să-i facă să câştige pe unii şi să-i facă să piardă pe alţii. Fără să vorbim de cei care se ocupă să impregneze obiecte cu influenţe nocive pentru a le trimite, sub aparenţa cadourilor, unor demnitari sau înalte personalităţi în scopul de a le dăuna şi a slăbi ţara lor. Toate aceste cercetări care se fac asupra puterii gândului, pentru a o utiliza într-un scop distructiv, sunt la fel de periculoase ca şi cercetările asupra armei atomice şi, din punct de vedere moral, ele sunt încă şi mai de condamnat. Omul nu are dreptul de a se servi de acest factor divin, gândirea, pentru a face rău. Aceasta e magie neagră, iar cei ce o practică trebuie să ştie că mai repede sau mai târziu vor fi pedepsiţi.

Nu e nimic rău în sine a vrea să cunoşti puterile gândului. Dar şi aici, există din nefericire tot felul de oameni care vor să utilizeze aceste cunoştinţe în sensul în care le convine. Întotdeauna natura inferioară este cea care se manifestă în om pentru a-l împinge să profite de toate mijloacele care-i cad în mână. Iată de ce atâtea civilizaţii au dispărut până acum, şi a noastră de asemenea va dispărea, dacă aspectul moral, dragostea, bunătatea nu vor fi biruitoare. Când lăsăm intelectul să domine, cum el nu are prin el însuşi nici o moralitate, el nu se preocupă decât de a pune noi mijloace stinţifice şi tehnice la dispoziţia omului, fără

să se întrebe cum le va folosi. Şi este de asemenea pentru ştiinţele oculte. Pentru că nu trebuie să credem că, dacă oamenii sunt atraşi de ştiinţele oculte, este pentru că ei au aspiraţii mistice, sau un elan spre spiritualitate. Deloc. Ei pot fi chiar cei mai mari materialişti. Dar, deoarece s-au convins că pot găsi aici mijlocul de a-şi satisface ambiţiile lor, să obţină succese, îşi spun: „De ce nu? Să încercăm, vom vedea cum va fi”, şi încearcă.

Oamenii au dorinţe, nevoi... acestea nu lipsesc! Ceea ce le lipsesc, sunt calităţile de inteligenţă, răbdare, perseverenţă, pentru a obţine ceea ce îşi doresc. Ei caută mereu să ajungă cât mai repede folosind mijloacele cele mai uşoare. Şi când li se propune magia, ei cred că ea le poate aduce succese rapide şi sunt gata să se avânte în orice experienţă.

Priviţi câţi editori, de câţiva ani încoace, s-au apucat să publice lucrări de ocultism! Unele dintre aceste cărţi conţin reţete înspăimântătoare, mergând până la a indică cum să faci un pact cu diavolul. Ceea ce e foarte grav şi poate nu o ştiţi, este că există mulţi oameni, mai mulţi decât vă imaginaţi, care se interesează de aceste practici. Şi cei mai puternici reuşesc! De ce? Pentru că pasiunile lor, ambiţiile lor, invidia şi încăpăţânarea pe care o depun pentru îndeplinirea acestora, serveşte drept hrană, momeală spiritelor infernului; ei reuşesc astfel să le atragă, să comunice cu ele, şi aproape să le dea viaţă.

Oamenii nu îşi dau seama de pericolul pe care îl prezintă practicarea magiei negre. Ce responsabilitate pentru autorii şi editorii acestor cărţi! Cum ei nu se gândesc decât cum să câştige bani, ei se păzesc să explice în detaliu cititorilor toate pericolele care decurg din aplicarea reţetelor lor, nu le pasă că alţii îşi vor

pierde sufletul din cauza lor. Ei pun la dispoziţia unor oameni care nu au învăţat încă să-şi stăpânească impulsurile lor instinctive mijloace de satisfacere a tuturor ambiţiilor... Cum putem să credem că aceşti oameni vor rezista? Unii doresc să obţină dragostea unui bărbat sau a unei femei, sau să se răzbune pe un duşman, sau să-şi satisfacă ambiţia sau lăcomia de bani, şi cum aceste dorinţe sunt mai puternice decât gândirea, ei decid să recurgă la magie neagră. E atât de tentant să vezi toate aceste dorinţe îndeplinite! Câţi oameni, care ştiu că alcoolul sau tutunul le distruge sănătatea, nu pot să învingă nevoia de a bea şi de a fuma! Este la fel cu practicile magice: de ce să pui la dispoziţia unor oameni slabi mijloace care, sub influenţa unei dorinţe sau a unei pasiuni necontrolate, le vor folosi la a pierde pe alţii sau a-i pierde pe ei? Ei da! Pentru că ei atrag entităţi malefice care vor să-i prade, de asemenea, şi pe ei. Numai că, nimeni nu-i previne. Autorii cărţilor de magie neagră ar trebui să ştie că sunt nişte criminali şi că într-o zi justiţia divină îi va pedepsi. Să nu fie miraţi, în ziua aceea. Nu avem dreptul de a atrage oamenii în regiunile infernului, nu avem dreptul să-i antrenăm decât spre Cer.

Câte cazuri se cunosc, în istorie, de oameni care au pierit lamentabil pentru că s-au amestecat în magia neagră! Desigur, se pot obţine şi rezultate, dar trebuie cunoscute pericolele pe care aceasta le reprezintă şi ar trebui să nu se angajeze nimeni pe acest drum, pentru că abisul îi aşteaptă pe vrăjitorii şi magicienii negri. La ce serveşte să ai ambiţii spirituale, dacă nu ai conştiinţa consecinţelor apropiate sau depărtate ale actelor tale?

Când oamenii încep să presimtă existenţa lumii invizibile cu fiinţele care o populează şi când devin

conştienţi de prezenţa facultăţilor psihice din ei care le permit să acţioneze în această lume, e tentant pentru ei să încerce. Îmi amintesc, când eram foarte tânăr (paisprezece sau cincisprezece ani) făceam experienţe care nu erau totdeauna foarte „catolice”. Aveam prieteni, şi aşa, pentru a vedea dacă reuşesc, mă amuzam concentrându-mă asupra lor pentru a-i sugestiona: unuia i-am ordonat să-şi ridice bereta, altuia să caute un obiect pe pământ sau să se oprească traversând strada. Erau experienţe pe care le făceam aşa, pentru a vedea.

Mi se întâmpla, de asemenea, să mă plimb prin parc pe malul Mării Negre (locuiam la Varna, în acea perioadă), şi câteodată nu găseam nici un loc pe bănci pentru a mă aşeza. Atunci, mă îndepărtam puţin, şi mă concentram asupra unuia care stătea aşezat, gândindu-mă: „Haide, ridicaţi-vă, ridicaţi-vă!” Câteva secunde după aceasta, respectivul se ridica, şi eu, inocent, îi luam locul! Mai aveam un alt prieten, şi într-o zi, văzându-l înaintea mea pe stradă, m-am concentrat asupra piciorului lui drept pentru a nu mai putea avansa. El s-a oprit aproape de un arbore, asupra căruia s-a aplecat, şi, ca şi cum aş fi sosit din întâmplare m-am apropiat de el. „Oh, Mikhael, mi-a spus, nu ştiu ce mi s-a întâmplat, nu mai pot să merg. - Nu te îngrijora, o să treacă”, i-am răspuns, fără a-i spune că eu eram cauza! Iată, făceam astfel de lucruri. Desigur, nu aveam dreptul, dar eram foarte tânăr şi auzisem vorbindu-se de puterile gândului şi nimeni nu mi-a spus ce era bine şi ce era rău.

Dar într-o noapte, stând în pat, mi s-a întâmplat ceva ce n-am mai putut uita de atunci: am văzut apărându-mi două personaje. Nu eram adormit, dar nu eram nici treaz. Deci, în acest semi-somn, mi-au apărut

două fiinţe: unul avea o statură impresionantă, respira forţa, puterea, dar faţa sa era dură şi privirea sa sumbră, înspăimântătoare. Celălalt, alături de el, strălucea: era o fiinţă foarte frumoasă, a cărei privire exprima imensitatea dragostei divine... Şi era ca şi cum ar fi trebuit să aleg între cele două fiinţe... Eram impresionat de puterea primului, dar în inima mea, în sufletul meu eram speriat de ceea ce simţeam înspăimântător în el. Atunci, m-am lăsat atras mai mult de celălalt, şi l-am ales pe acela care avea faţa lui Cristos, care era imaginea blândeţii, bunătăţii, sacrificiului.

Acum, când mă gândesc la toate acestea, înţeleg că dacă Providenţa nu m-ar fi ajutat să aleg drumul bun, aş fi putut deveni un mag negru, pentru că aveam din tinereţe capacităţi psihice foarte mari. Ce m-a salvat, a fost faptul că nu eram rău, eram numai curios să fac experienţe. Ei da, dar eram foarte tânăr, fără discernământ, fără un ghid, şi toate acestea se puteau termina foarte prost. Pentru că, să nu credeţi că toţi aceia care au căzut în practicarea magiei negre au făcut-o cu bună ştiinţă. Se poate întâmpla desigur şi aşa, dar sunt foarte puţini oameni care şi-au spus într-o bună zi: „Iată, vreau să devin un mag negru şi am să fac totul pentru a ajunge”. Mulţi dintre ei nu aveau poate la început nici cea mai mică intenţie rea, dar erau ignoranţi, imprudenţi, şi s-au bizuit pe forţele lor şi pe stăpânirea lor de sine şi s-au lăsat antrenaţi.

Trebuie să lăsăm deoparte toate practicile oculte care permit realizarea ambiţiilor personale. De altfel, ocultismul nu e adevărata ştiinţă spirituală şi nu îmi place acest cuvânt „ocult”, pentru că ştiinţele oculte sunt bine cu rău amestecate, şi există mulţi ocultişti

care s-au împotmolit în regiunile tenebroase ale acestei ştiinţe. Eu, cu ştiinţa pe care v-o transmit, nu o să vă aduc niciodată spre astfel de practici. La ce v-ar servi să obţineţi bogăţii, puteri, plăceri, pentru a vă trezi mai departe legaţi, persecutaţi, posedaţi şi obligaţi să recurgeţi la exorcişti pentru a vă elibera?

Există magie şi magie. Adevărata magie, magia divină, constă în a şti să utilizezi totul, absolut totul, pentru realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Invers, toate practicile care pun achiziţiile cele mai elevate ale spiritului uman în serviciul naturii inferioare, ţin de vrăjitorie. Din păcate, puţini magi ajung la acest grad superior la care nu-i mai interesează magia în sine, unde încetează chiar să mai facă operaţii magice, unde încetează să mai comande spiritelor, elementalilor, geniilor, de a realiza dorinţele lui personale. Foarte puţini, numai cei mai mari printre ei, nu se gândesc decât cum să-şi folosească forţele, energiile, cunoştinţele lor pentru realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Aceştia sunt teurgi, adică fiinţe care practică magia sublimă: munca lor e absolut dezinteresată. Desigur, pentru a ajunge la acest grad de elevare, e nevoie de o abnegaţie şi de o puritate excepţionale, ei nu trebuie să caute nici puterea, nici gloria, ei trebuie să dorească să transforme Pământul, pentru ca Dumnezeu să vină să locuiască printre oameni.

Măreţia unui om, puterea sa cea adevărată, este de a nu se servi de puterile pe care le posedă în propriul său interes. De aceea eu cer tuturor fraţilor şi surorilor fraternităţii noastre să nu recurgă niciodată la practicile magice pentru a obţine dragoste, glorie, bani sau pentru a scăpa de un inamic, pentru că aceasta e pură magie neagră. Dacă voi auzi că se întâmplă

acestea, voi lua măsuri foarte severe. Discipolul unei Şcoli iniţiatice nu trebuie să caute să-şi satisfacă dorinţele inferioare, trebuie să aibă ca unic ideal de a lucra în lumină şi pentru lumină, pentru a deveni un adevărat fiu a lui Dumnezeu, un binefăcător al umanităţii.

De acum înainte trebuie să exersaţi numai magia albă, să lucraţi cu lumină, cu dragoste. Pentru că vă previn: magii negri se vor manifesta din ce în ce mai mult, deci exersaţi să trimiteţi lumină şi armonie pentru a împiedica tenebrele să triumfe.

Cap. 2 - Cercul magic: aura

Reprezentarea tradiţională a magului - pe care o găsim de altfel mai des în povestiri iniţiatice - este aceea a unui bătrân maiestuos ţinând în mână un baston cu care trasează în jurul lui un cerc magic. Odată cercul trasat, el pronunţă formule pentru a convoca spirite cărora le dă misiuni determinate. Important nu este de a şti dacă această reprezentare corespunde unei realităţi concrete. Important este că simbolic, ea este perfect exactă: bagheta magică, cercul magic, formulele magice sunt realităţi ale lumii spirituale.

În descrierea creării lumii pe care Moise a făcut-o în Geneză, există un punct a cărui importanţă nu a fost bine subliniată de teologi: acela, că prima creaţie a lui Dumnezeu a fost lumina. Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” Odată creată lumina, Dumnezeu a făcut să apară toate celelalte creaturi. După Ştiinţa iniţiatică, pentru a crea lumea, Dumnezeu a proiectat în jurul Său un cerc de lumină prin care a stabilit şi fixat frontierele universului. Apoi, în această lumină

Dumnezeu a proiectat imagini care s-au condensat, s-au materializat, devenind plante, animale, oameni. Deci, lumina a furnizat substanţa creaţiei.

Acest proces al creaţiei îl putem regăsi la marii magi. Ei sunt de asemenea înconjuraţi de un cerc de lumină: aura lor. Până acum, nu aţi înţeles prea bine rolul şi importanţa aurei. Atunci când un Iniţiat vrea să creeze, el foloseşte aceleaşi mijloace pe care Dumnezeu Însuşi le-a folosit când a creat universul: el proiectează o imagine sau pronunţă un cuvânt care trebuie să-i traverseze aura. Această aură care îl înconjoară furnizează materia pentru manifestare. Imaginea proiectată, cuvântul pronunţat se îmbracă în materia aurei. Nici o realizare spirituală nu este posibilă fără materia subtilă a aurei. Puterea magilor, a Iniţiaţilor, le vine din faptul că ştiu să impregneze cuvintele pe care le pronunţă în materia aurei lor, care e abundentă, intensă, pură. Cuvântul e ca un recipient, el produce efecte cu atât mai mari cu cât e impregnat mai mult cu un element creator: lumina.

Aţi remarcat, fără îndoială, pentru voi înşivă: în unele zile vorbiţi fără a putea produce nici un efect în sufletele celorlalţi, iar în alte dăţi, din contră, cu nişte cuvinte foarte simple produceţi mari efecte. Acest cuvânt este viu, cuvintele pe care le folosiţi au fost în prealabil scufundate în aura voastră, au prins viaţă, s-au întărit, şi astfel investite cu putere au putut penetra până la sufletul celorlalţi, făcându-i să vibreze. În zilele în care aura voastră e slabă, cuvintele vă sunt nesemnificative, nu există nimic în ele; vorbiţi, dar nu obţineţi nici un rezultat.

Înţelegeţi acum originea cercului pe care magul trebuie să-l traseze în jurul său: această practică provine dintr-o cunoaştere foarte veche privind aura

umană. Atunci când se spune că magul trebuie să intre în cercul pe care l-a trasat, aceasta nu semnifică numai că trebuie să deseneze în jurul lui un cerc material, ci că trebuie să creeze un cerc viu al aurei şi să se plaseze în centrul ei, adică spiritul său trebuie să fie activ, vigilent. Dacă magul se mulţumeşte să traseze în jurul lui un cerc material, fără să fi lucrat în prealabil asupra aurei sale pentru a o face pură şi luminoasă, puternică, se expune la mari riscuri; chiar dacă reuşeşte să obţină ceea ce doreşte, în momentul în care va ieşi din cercul magic, toate fiinţele care i s-au supus când era în cerc (pentru că entităţile invizibile respectă acest simbol ca şi cuvintele magice pronunţate) se pun să-l urmărească.

Aceste întâmplări neplăcute le apar tuturor magicienilor care ignoră sau neglijează legile muncii spirituale. Spiritele invizibile, care văd că aura lor nu este nici pură nici luminoasă, se răzbună pentru că au fost constrânse să se supună oamenilor care nu posedau o autoritate veritabilă. Înainte de a se avânta în realizări vaste, discipolul trebuie să-şi construiască aura ca un veritabil cerc de lumină. Acest cerc nu se trasează automat cu creta sau cu un alt mijloc, el se pregăteşte cu dragoste, puritate, abnegaţie, sacrificiu.

De ce, adesea, cei care se lansează în practici magice nu numai că nu obţin nici un rezultat, dar mai mult, atrag nenorociri? Pentru că aura lor nu este nici puternică, nici pură. Atunci când vor să-şi proiecteze gândirea, nu se produce nimic care ar îmbrăca-o, ar face-o puternică. Pentru ca gândirea să-şi ia zborul, trebuie să-i dăm aripi şi aceste aripi se găsesc în aură. Ei da, trebuie să înţelegeţi că adevărata magie nu e prestidigitaţie. Pentru a transforma existenţa noastră, pentru ca dorinţele pe care le formulăm să poată da

rezultate, trebuie ca gândurile, sentimentele, cuvintele noastre să fie impregnate de materia aurei noastre. Nici o creaţie spirituală veritabilă nu e posibilă fără materia, lumina pură a aurei.

Cercul aurei este spaţiul în care putem crea; de asemenea el e şi cea mai bună protecţie. Se povesteşte despre unele persoane bolnave a căror boală nu are nici o cauză fizică: aura lor nu este într-o stare bună şi ele sunt expuse tuturor perturbaţiilor atmosferei psihice. O aură pură, luminoasă, puternică e o barieră de netrecut, ea se opune tuturor curenţilor nocivi care parcurg lumea vizibilă sau invizibilă. Înconjurat de o astfel de aură, omul e ca într-o fortăreaţă şi chiar şi atunci când în jurul lui sunt tulburări, dezordini, agitaţii, el rămâne paşnic, stabil, plin de dragoste şi de curaj: el se simte locuit de o lumină interioară. Această aură puternică poate fi creată de oricine prin rugăciune, meditaţie şi prin practicarea virtuţilor.

Dacă aveţi o aură puternică, o fortăreaţă de lumină, aceasta nu înseamnă că nu veţi fi niciodată deranjaţi sau asediaţi. Din nefericire, atât timp cât suntem pe pământ, nu suntem niciodată la adăpost faţă de asalturi şi bătălii. Dar dacă suntem bine baricadaţi cu lumină, este altfel. Chiar şi Iniţiaţii sunt obligaţi să se protejeze. Da, chiar şi cei mai tari, cei mai puternici dintre ei, trebuie să se gândească fără încetare să pună între ei şi spiritele răului care vin să-i asalteze bariere de lumină, cercuri de foc. Atunci, cum pot oamenii slabi să-şi imagineze că nu au nevoie de nici o protecţie?

A sosit momentul să înţelegeţi importanţa muncii asupra aurei. În fiecare zi, de mai multe ori pe zi, gândiţi-vă că vă înconjuraţi cu lumină, cu culori, pentru

a forma o barieră de netrecut pentru influenţele negative, pentru entităţile malefice. Formaţi în jurul vostru un cerc de lumină, imaginaţi-vă că plasaţi în acest cerc o sursă luminoasă care străluceşte fără încetare şi că această lumină se răspândeşte pe voi şi în jurul vostru. Iisus spunea: „Vegheaţi şi rugaţi-vă”. A ne ruga înseamnă a trimite curenţi luminoşi în spaţiu. Dacă nu obţineţi ajutorul Cerului este pentru că nu i-aţi trimis lumină. Cerul nu vrea să se ocupe de ceva care se stinge. Vreţi să răspundă apelurilor voastre? Aprindeţi toate luminile.

Unii vor spune: „Dar nu avem timp să facem aceste exerciţii”. Când cineva îmi spune: „Nu am timp, sunt prea ocupat..”. îi răspund: „Ei bine, bine, înţeleg, înţeleg. - Ce înţelegeţi? - Înţeleg că aveţi timp pentru nenorociri, pentru a vă răsuci la stânga şi la dreapta în patul vostru şi pentru a vă lamenta. Când nu ai timp pentru bine, ai timp pentru rău”. Mă priviţi şi vă gândiţi: „Cât e de crud, cât e de dur!” Nu e vorba de aşa ceva, ci aşa se petrec lucrurile în realitate: dacă nu aveţi timp pentru lumină, îl veţi avea pentru tenebre. Ei da, aşa este, e matematic, e absolut.

Cap. 3 - Bagheta magică

Ce este o baghetă magică? Un simplu băţ, dar cu o funcţie specială: cea de a lega două lumi, lumea de sus cu lumea de jos.

O baghetă magică este în general făcută dintr-o ramură de migdal sau de alun, de grosimea unui deget şi lungă de un cot (de la cot la extremitatea degetelor). Pentru a o prepara, magul o taie dimineaţa înainte de răsăritul soarelui pronunţând anumite formule, o cojeşte şi pune pe cele două capete ale sale două mici

capişoane: unul de aur, altul de argint, pe care sunt gravate anumite simboluri, şi în final, o consacră Cerului. După acestea, el se poate servi de această baghetă pentru a realiza lucruri foarte bune.

Dar nu e suficient, aşa cum îşi imaginează unii, a ţine o baghetă în mână pentru a fi un mag şi a comanda spiritelor. Nu se comandă atât de uşor spiritelor. Unii au auzit vorbindu-se despre cele şaptezeci şi două de spirite (Genii) planetare, şi iată-i, înarmaţi cu o baghetă magică vor să le dea ordine! Ce ignoranţi sunt! Şi ce cer aceştia? Să îi ajute să facă bine întregii umanităţi, să lucreze pentru pace şi pentru lumină?... Din păcate, nu. Ei vor să le comande celor şaptezeci şi două de spirite pentru ca să le procure bani, dragoste, reuşită, fără a face nici cel mai mic efort pentru a-şi dezvolta facultăţi, virtuţi. Ei bine, ei ar trebui să ştie că astfel intră în Loja neagră, pentru că aceasta îi inspiră să comande spiritelor înainte de a fi demni, înainte de a fi adevăraţi fii a lui Dumnezeu.

E un sacrilegiu a vrea să puneţi spiritele luminoase în serviciul poftelor umane. Şi apoi, trebuie ştiut că ele nu sunt fiinţe care se supun, aşa, primului venit. Trebuie mai întâi să dobândiţi o anumită statură în lumea spirituală, altfel spiritele vor vedea imediat cu cine au de-a face şi vă vor lăsa să plătiţi singur. Cele şaptezeci şi două de spirite nu sunt obligate să vină să vă satisfacă capriciile. Pentru a le da ordine, trebuie să fi dezvoltat o mare puritate, o mare voinţă, o mare stăpânire de sine; nu e suficient să cunoaşteţi numele lor şi să-l pronunţaţi pentru a obţine rezultate.

Trebuie deci să înţelegeţi că adevărata baghetă magică nu e numai un băţ, ci o legătură vie interioară pe care omul a ştiut să o creeze între lumea din înalt şi lumea de jos. Această mică tijă care face legătura între

Cer şi Pământ trebuie să se afle, de fapt, în interiorul adevăratului mag.

Rolul baghetei este de a permite o legătură, pentru ca energiile să circule între cele două lumi. Există undeva în înalt o centrală electrică care dă curent, dar pentru ca lampa să se aprindă jos, ea trebuie branşată, întrodusă în priză. Deci, când magul posedă această priză în capul său, în inima sa, în sufletul său, şi în plus ţine în mână bagheta magică care reprezintă această priză în planul fizic, poate face să treacă forţele lumii divine în lumea fizică. Iată simbolul baghetei magice.

Şi când Iisus se ruga spunând: „Facă-se voia Ta, precum în Cer aşa şi pe pământ”, el crea această legătură între sus şi jos, această legătură care e simbolizată de bagheta magică. El voia să spună că toate fiinţele umane au un rol magic de jucat: să atragă din înalt puritatea, lumina, armonia, pentru ca pământul să devină o reflectare a Cerului, un altar pentru Divinitate. Singurul mijloc de a realiza acest ideal este de a ne lega de Cer, de a menţine fără încetare, din toată fiinţa, contactul cu Cerul, pentru a face curentul să circule. Centrala electrică se află sus, în regiunile sublime, şi pentru a face să circule curentul, să aprindem lămpile şi toate aparatele care sunt în noi, trebuie să ne legăm la priză.

Bagheta magică este deci ca o priză pe care o branşăm în primul rând la Cer. Dar trebuie să ştiţi că noi avem în noi mai multe baghete, da, una în fiecare plan: în planul atmic pentru a ne lega spiritul cu Spiritul lui Dumnezeu; în planul budhic pentru a ne lega sufletul cu Sufletul universal, în plan mental pentru a lega intelectul nostru de cel al Inteligenţei cosmice; în planul astral pentru a lega inima noastră la Dragostea dezinteresată, şi în fine, în planul fizic există acest mic

baston numit baghetă magică. Dar există şi mâna noastră. Da, mâna este o baghetă magică, şi putem spune că bagheta este o prelungirea a mâinii. Dacă nu aveţi baghetă, puteţi ridica braţul - iată bagheta voastră - şi pronunţa câteva cuvinte. În acel moment, dacă sunteţi pur, luminos, în armonie cu Cerul, forţele naturii vă vor înţelege, vi se vor supune, vă vor asculta, şi vă vor îndeplini rugăminţile. Dacă nu, puteţi să întindeţi braţul cu anii, nu veţi obţine nimic... sau poate veţi atrage câteva observaţii din partea entităţilor celeste care vă vor spune: „De ce te joci aşa? Ne deranjezi!” Ei da, nu trebuie să vă jucaţi cu lumea invizibilă.

În realitate, putem spune că adevărata baghetă magică este fiinţa umană, care este ea însăşi un intermediar între Cer şi pământ. De aceea, trebuie să se pună în contact permanent cu Cerul, pentru a acţiona benefic pe pământ. Adevăraţii Iniţiaţi nu se servesc de bagheta magică, sunt ei înşişi baghete magice.

Cap. 4 - Cuvântul magic

Există două categorii de magi: cei care practică magia cu ajutorul unui instrument, cel mai adesea o baghetă, şi cei care o practică prin unica putere a Cuvântului. Aceştia din urmă sunt mai evoluaţi, pentru că instrumentul lor magic e chiar gura lor: nu e separată de ei, nu o părăsesc, în timp ce ceilalţi sunt obligaţi să aibă o baghetă în mână, şi bagheta rămâne exterioară lor. Caduceul e atributul lui Mercur, zeul magiei, şi Mercur coordonează simultan gura, cuvântul şi mâinile.

Cunoaşteţi primele cuvinte ale Evangheliei Sfântului Ioan: „La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi cuvântul era Dumnezeu. Tot ce a fost făcut, a fost făcut prin El..”. Tradiţia povesteşte că, într-un trecut îndepărtat, şi omul ştia să creeze prin Cuvânt. Dar de când a comis întâiul păcat care l-a separat de Dumnezeu, el a coborât încet-încet în materie, pierzând astfel puterea Cuvântului, şi a fost obligat să creeze cu mâinile. La origine, omul era un rege, nu trebuia decât să dea ordine şi aceste ordine erau executate, pentru că un rege are întotdeauna servitori pentru a-i executa ordinele şi a-i îndeplini dorinţele. Dar omul, pierzând regalitatea, nu a mai putut domina materia şi, pentru a obţine de la ea ce voia, a fost obligat să lucreze cu mâinile sale. Astfel, umanitatea e obligată acum să se bată cu materia pentru a o fasona şi a-şi câştiga existenţa, aşa cum Dumnezeu a spus lui Adam: „Îţi vei câştiga pâinea cu sudoarea frunţii.”

Dar această putere a Cuvântului omul poate să o regăsească cu condiţia de a începe o muncă de transformare interioară. Această muncă, care a fost tot timpul învăţată în Iniţiere, începe prin stăpânirea gândurilor şi sentimentelor. Pentru că dacă oamenii vorbesc, vorbesc fără a-şi da seama de ceea ce spun şi de ce spun, din cauză că nu-şi controlează nici gândurile nici sentimentele lor. Ei o ştiu, de altfel, dar cred că nu e prea grav. Cuvintele, sunt aer, acestea nu produc consecinţe, iar ei pot aranja uşor lucrurile... Ei nu, tocmai, acestea nu se pot aranja aşa de uşor.

Se povesteşte de un om care a venit într-o zi la Mahomed şi i-a spus: „Sunt foarte necăjit pentru că m-am purtat rău faţă de un prieten de-al meu. L-am acuzat pe nedrept, l-am calomniat, iar acum nu ştiu

cum să repar toate acestea. Ce mă sfătuieşti?” Mahomed a ascultat atent şi i-a răspuns: „Iată ce trebuie să faci: pune o pană în faţa fiecărei case de pe stradă şi revino la mine mâine”. Omul a plecat, a făcut ce i-a spus Mahomed: a pus în faţa fiecărei case de pe strada sa o pană. Următoarea zi s-a dus la el. „Bine, a spus Mahomed, du-te acum şi caută penele şi adu-le aici”. Câteva ore mai târziu omul revine ruşinat: nu a mai găsit decât o pană. Atunci Mohomed îi spuse: „Este la fel şi pentru cuvinte: odată spuse, nu le mai poţi retrage, ele şi-au luat zborul”. Şi omul a plecat foarte necăjit.

Acum, aş vrea să prelungesc această conversaţie. Să presupunem că cineva vine să mă vadă pentru a mă întreba cum să repare o bârfă sau unele acuzaţii injuste pe care le-a făcut. Îi povestesc aceeaşi poveste, dar adaug ceva foarte important. Îi spun: „Trebuie să vorbeşti din nou de această persoană, dar insistând asupra calităţilor sale, virtuţilor sale, bunelor sale intenţii. Cum există totdeauna ceva bun în fiecare creatură, caută şi vei găsi. - Şi în felul acesta îmi voi repara greşeala? - Nu, nu e posibil, pentru că cuvintele pronunţate au provocat deja stricăciuni în regiunile invizibile, şi chiar vizibile câteodată; dar vei crea astfel ceva diferit care va şterge un pic cuvintele tale. Şi când va veni momentul când Karma te va obliga să plăteşti, puţin timp după aceea vor veni şi consecinţele cuvintelor bune pe care le-ai pronunţat de asemenea în trecut, şi vei fi consolat.

Ce e un cuvânt? E o rachetă care parcurge spaţiul, care declanşează forţe, excită entităţi şi provoacă efecte ireversibile. Da, şi dacă este un cuvânt răuvoitor, criminal, stricăciunile pe care le provoacă sunt ireparabile. Evident, dacă putem remedia situaţia

imediat nu va fi aşa grav, dar cu cât trece timpul, cu atât acele cuvinte produc mai multe stricăciuni. Veţi spune: „Dar am reparat, pentru că am spus apoi chiar contrariul. - Pentru cuvintele bune vei fi recompensat, dar pentru cuvintele rele va trebui să plăteşti, adică vei fi pedepsit”. Iată ceea ce nu ştiaţi. Credeaţi că putem repara totul? Nu, pentru că binele şi răul pe care-l facem merg în două regiuni diferite, în două straturi diferite, şi aceste straturi se suprapun. Nu putem retrage cuvintele pe care le-am lansat pentru că ele se găsesc deja scufundate sub alte straturi terestre sau supraterestre. Timpul este deci un factor foarte important.

Să presupunem că aţi dat ordinul de tăiere a capului cuiva: cei care trebuie să execute ordinul au plecat deja. Ce puteţi face pentru a repara greşeala, odată ce capul va fi căzut? Oare îl veţi lipi la loc? Când un ordin a fost dat, ce mai putem face? Să dăm un contraordin, deci să trimitem alţi mesageri, alţi servitori mai rapizi, ca să interzică execuţia. Dar dacă a trecut prea mult timp, nu mai e nimic de făcut.

Nu trebuie întârziat, dacă e posibil, pentru a repara răul pe care l-am făcut altora, dacă nu, dreptatea sau Karma vor intra în acţiune şi vom plăti până la ultimul bănuţ. Majoritatea oamenilor nu ştiu cum acţionează legea kharmei: îşi lasă sentimentele să fiarbă, povestesc ce le trece prin minte despre unii şi alţii, dar într-o bună zi karma le va suna la uşă şi va spune: „Plătiţi acum!” Trebuie deci reparat de îndată efectul cuvintelor negative, fără a aştepta ziua de mâine, pentru că cuvântul îşi ia repede zborul: e o forţă, o putere care parcurge spaţiul şi acţionează.

Dar ceea ce trebuie să ştiţi acum este că există o forţă încă mai puternică decât cuvântul, e gândirea; şi

dacă vă puneţi imediat la muncă gândirea, puteţi imediat ajunge din urmă unele cuvinte nefericite. E dificil, desigur, pentru că gândirea şi cuvântul aparţin unor regiuni diferite. Cuvântul aparţine planului fizic, e o vibraţie, o deplasare de aer; în timp ce gândirea aparţine deja domeniului eteric. Dacă vreţi să remediaţi consecinţele rele ale cuvintelor voastre puteţi să vă concentraţi şi să cereţi servitorilor lumii invizibile să împiedice răul să se producă. În acest fel, nu veţi repara complet, dar evitaţi să fie mai rău. Numai că, trebuie să fiţi foarte rapid şi gândirea voastră trebuie să fie foarte intensă, dacă nu, ordinul de execuţie va fi dat şi veţi fi responsabil de toate stricăciunile pe care le-aţi produs.

Unii îşi imaginează că e suficient să se scuze pentru răul care l-au comis. Nu, trebuie reparate greşelile, numai în felul acesta ne eliberăm. Spunând: „Sunt mâhnit, iartă-mă...”, e bine, dar aceasta nu ajunge. Când vi se face un cadou spuneţi „Mulţumesc”, dar acest cuvânt nu e echivalent cu ceea ce aţi primit. În aceeaşi manieră, cuvântul „iertare” nu poate repara răul pe care l-aţi făcut. Dacă aţi dat foc casei cuiva, nu e suficient să vă cereţi iertare: trebuie să-i construiţi altă casă, numai atunci veţi fi iertat. Veţi spune: „Şi dacă persoana pe care am lezat-o mă iartă?” Nu, problema nu se rezolvă aşa uşor, pentru că legea şi persoana nu sunt acelaşi lucru. Legea nu vă iartă, ea vă urmăreşte, până când reparaţi totul.

Evident, acel care a iertat a dat dovadă de nobleţe, de generozitate, el se eliberează de frământări, de supărare, care l-ar menţine în regiunile inferioare. În timp ce acela care nu a iertat, suferă, e reţinut de imaginea persoanei care i-a făcut rău, se gândeşte la ea tot timpul, e legat, nu mai avansează. Dacă Iisus a

spus că trebuie să ne iertăm duşmanii, e pentru ca omul să se poată elibera de gândurile negative şi ranchiuna care l-ar dezagrega. Da, e o lege extraordinară. Dar când iertaţi pe cineva, problema persoanei care v-a făcut rău nu e rezolvată. Iertarea eliberează pe cel ce a fost maltratat, lezat, calomniat dar nu îl eliberează pe cel care a comis greşeala. Pentru a se elibera, vinovatul trebuie să repare.

Când aţi calomniat pe cineva, i-aţi luat prestigiul sau onoarea sa, şi de atunci vor urma evenimente neplăcute pentru el, pentru evoluţia sa. Să presupunem acum că mergeţi şi cereţi iertare acestei persoane; dacă ea vă iartă, bineînţeles, ea se eliberează, dar cum nu aţi reparat nimic, calomniile pe care le-aţi semănat continuă să producă şerpi, tigri, lupi - simbolic vorbind - care vin să masacreze şi să-şi devoreze oile. Aceasta vrea să spună că relele consecinţe ale cuvintelor voastre vor dăuna de asemenea părinţilor şi prietenilor victimei. Deci, nimic nu s-a rezolvat. Trebuie acum să găsiţi alte cuvinte, alte gânduri, alte forţe, care să repare stricăciunile. În acel moment veţi fi iertat de persoana pe care aţi lezat-o şi de asemenea şi de legea care a înregistrat aceste stricăciuni. Deci, nu vă imaginaţi că puteţi rezolva totul cu scuze: nu, e o rezolvare pentru persoana ce vă iartă, dar nu e o rezolvare din punct de vedere al justiţiei.

Câţi oameni sunt nemulţumiţi de destinul lor! Ei sunt porniţi împotriva lumii întregi pentru că viaţa lor e grea şi cuvintele pe care le aruncă în acel moment împotriva celor care sunt mai privilegiaţi decât ei sau pe care îi cred responsabili de situaţia lor sunt cu adevărat distructive: ele sunt pline de o forţă pe care poate nu o cunosc, dar care crează pagube celorlalţi.

Nu e permis a face aceasta, trebuie să o ştiţi. Dacă simţiţi nevoia să-i umiliţi pe alţii sau să le faceţi rău cu cuvintele voastre, pentru că vă simţiţi dezavantajaţi, plângeţi-vă sau compătimiţi-vă, dacă aceasta vă face bine, dar lăsaţi-i pe alţii în pace, dacă nu, kharma va veni într-o zi şi vă va cere socoteală.

Trebuie deci, ca fiecare să se supravegheze, să vadă pericolele acestor tendinţe, să înţeleagă că ele sunt o slăbiciune şi nu o forţă cu care să se mândrească. Dacă nu sunt precauţi şi nu încearcă să domine aceste tendinţe distructive, într-o zi, mai repede sau mai târziu, oamenii vor fi dominaţi de acestea. Nu veţi triumfa niciodată, dacă credeţi că e minunat să acţionaţi aşa. Şi chiar presupunând că un alt individ care îi seamănă i se împotriveşte şi îl striveşte la rândul său, arătându-se tot atât de mândru de atitudinea lui, cel în cauză va constata că nu e atât de corect şi minunat! Ei da, cel care vrea să vorbească tare trebuie să ştie că va găsi oricând pe cineva care va vorbi mai tare decât el, cine e grosolan va găsi pe cineva care e mai grosolan decât el. Trebuie luate precauţii ca acestea să nu se întâmple.

Nici un cuvânt pronunţat nu rămâne fără consecinţe. Atunci, dacă vă scapă nişte cuvinte nejuste sau răutăcioase despre cineva încercaţi, imediat ce vă daţi seama, să vă concentraţi pentru a-i transmite multă iubire, multă lumină. Dar chiar şi în acest caz anumite pagube s-au produs deja şi e nevoie de timp pentru a simţi efectele gândurilor voastre bune. Cuvintele lui Mohamed sunt foarte profunde: penele şi-au luat zborul, nu le mai puteţi găsi. Proiectaţi forţe benefice, pozitive şi veţi avea rezultate benefice, pozitive. Proiectaţi forţe negative, vor urma consecinţe negative. Iată cum binele şi răul coexistă, dar o repet,

în două straturi diferite. Răul produce rău, binele produce bine.

De aceea trebuie să lucraţi zilnic pentru a vă face cuvântul inteligent, luminos, armonios, pentru a face minuni asupra voastră înşivă, apoi asupra altora, şi asupra naturii întregi. Adevărata magie este cea a cuvântului puternic, viu, a cuvântului care vine de la Dumnezeu, care curge din sursă.

Încă din antichitate, Iniţiaţii cunoşteau puterea cuvântului. De aceea binecuvântarea ocupă încă un loc de seamă în ritualurile religioase. Cuvântul „a binecuvânta” înseamnă a spune lucruri bune, în sensul pronunţării de cuvinte care aduc binele. Adevărata binecuvântare e un act de magie albă. Bineînţeles, pentru a realiza acest act de magie albă omul trebuie să fie dezinteresat, pur, stăpân pe sine însuşi. Cât despre cel care primeşte această binecuvântare, trebuie ca el să fie cel puţin receptiv, doritor în a se ameliora şi de a munci pentru bine. Dacă aceste condiţii nu sunt îndeplinite, binecuvântarea rămâne fără efect. Dar cu toate acestea e bine a păstra acest ritual al binecuvântării, cu speranţa că într-o zi oamenii vor deveni conştienţi de semnificaţia lui, atunci el va deveni un cuvânt, un gest eficace.

Şi voi, de asemenea, trebuie să vă obişnuiţi să binecuvântaţi, să spuneţi cuvinte bune. Când atingeţi capul copilului vostru, mâinile sau picioarele lui mici, sau când ţineţi în braţe fiinţa pe care o iubiţi, de ce să nu le binecuvântaţi, pentru ca îngerii să vină şi să facă din ele fiinţe magnifice? Trebuie să binecuvântaţi tot ceea ce atingeţi, obiecte, hrană, fiinţe. Trebuie să vorbiţi cu dragoste şi blândeţe, nu numai cu oamenii, dar şi cu florile, păsările, arborii, animalele, pentru că e un obicei divin.

Cel ce ştie să spună cuvinte care inspiră, care dau viaţă, posedă o baghetă magică în gura sa. El nu pronunţă niciodată aceste cuvinte în van, pentru că există tot timpul în natură unul din cele patru elemente: pământ, apă, aer sau foc care e acolo, atent, aşteptând momentul de a participa la realizarea a ceea ce exprimaţi. Se întâmplă, deasemenea, ca realizarea să se producă foarte departe de cel care a dat germenii şi nu mai putem să o vedem. Dar să ştiţi că se produce. Aşa cum vântul duce seminţele departe, tot aşa cuvintele voastre bune îşi iau zborul şi vor produce rezultate magnifice departe de ochii voştri.

Dar, pentru a vorbi pietrelor, plantelor, animalelor trebuie să ştiţi unde se găsesc entităţile lor. În tot cazul, ele nu sunt în planul fizic, ca pentru om. Da, dacă omul posedă conştiinţă, este pentru că entitatea sa a coborât până în planul fizic. Entitatea unui animal se află în planul astral; acelea ale plantelor se află în planul mental, de aceea ele sunt extrem de limitate în privinţa manifestărilor lor. Cât despre entităţile pietrelor, ele se află foarte, foarte departe, în planul cauzal, şi acesta e motivul pentru care ele par moarte; dar chiar dacă viaţa lor e foarte redusă, în realitate, ele sunt vii. Luaţi o piatră în mână şi spuneţi-i cuvinte bune: aceste cuvinte vor fi înregistrate. Vorbiţi de asemenea seminţelor, florilor şi arborilor înainte de a le pune în pământ: ele vor creşte mai bine.

Vedeţi, există tot timpul ceva util de făcut în viaţă. Natura e imensă, e atât de bogată! Dar, evident, pentru ca cuvântul vostru să fie întradevăr eficace şi să dea rezultate benefice trebuie să respectaţi câteva reguli. Dacă aţi învăţat să vă stăpâniţi, să vă puneţi într-o stare de armonie, de puritate, de lumină, veţi

putea degaja forţe, puteri, care vor acţiona asupra întregii naturi, altfel, puteţi pronunţa toate cuvintele pe care le vreţi şi nu se va întâmpla nimic, cu excepţia înregistrării câtorva prostii. A înregistra e ceva - totul se înregistrează - dar a ajunge, graţie acestor înregistrări, la a influenţa favorabil natura sau conştiinţa fiinţelor este cu totul altceva.

Cuvintele sunt puternice, dar trebuie să învăţaţi cum să vă serviţi de ele pentru a transforma totul în jurul vostru şi să vă transformaţi pe voi înşivă. Atunci când vă este frig, când vă simţiţi singur, descurajat, când aveţi impresia că nimeni nu vă iubeşte, pronunţaţi cuvântul „iubire” o dată, de două ori, de zece ori şi în diferite feluri: veţi declanşa astfel puterile cosmice ale dragostei şi nu vă veţi mai simţi singur, abandonat... Atunci când vă simţiţi în obscuritate, ca şi cum aţi fi căzut în fundul unei prăpăsti, pronunţaţi cuvintele „înţelepciune”, „lumină”, până când ele vor vibra şi vor cânta în toate celulele corpului vostru. În acel moment, totul se va lumina... Atunci când vă simţiţi îngrijorat, limitat, tulburat pronunţaţi cuvântul „libertate”. Puteţi de asemenea să pronunţaţi cuvintele „frumuseţe”, „adevăr”, „forţă”... Trebuie să faceţi aceste exerciţii în fiecare zi pentru a înţelege ce a vrut să spună sfântul Ioan prin: „La început a fost cuvântul”. (A se vedea „Cuvântul vibrant” cap XI al tomului 32 din Opere Complete)

Cap. 5 - Talismanele

I.

Lucrurile şi fiinţele sunt, evident, ceea ce sunt, dar prin gândurile şi sentimentele sale, omul are facultatea de a acţiona asupra lor pentru bine... sau pentru rău,

din păcate. Un mag, fie că e alb sau negru, e o fiinţă care e capabilă să dea unui obiect proprietăţi pe care nu le poseda înainte: el ia din elementele propiei sale chintesenţe pentru a le introduce în obiect şi acest obiect devine viu, capabil să acţioneze.

Un obiect există prin el însuşi, se înţelege, nu are nevoie de voi pentru a exista, dar existenţa sa e neutră, şi depinde de voi ca el să dobândească anumite calităţi. Dacă proiectaţi asupra unui obiect dragostea şi lumina voastră, el se va impregna cu fluidele voastre care sunt de o chintesenţă superioară propriei sale existenţe, şi astfel va deveni un talisman care va acţiona favorabil asupra voastră înşivă şi asupra creaturilor care se află în apropierea lui.

Cuvântul talisman vine de la grecescul „telesma”. Telesma, e termenul folosit de Hermes Trismegistul atunci când vorbeşte de „forţa tare a tuturor forţelor”, şi despre care spune: „Soarele îi este tată, luna îi este mamă, vântul a purtat-o în pântec şi pământul îi este dădacă”. Un talisman este deci un obiect (piatră, floare, insectă, inel, brăţară...) purtător al unei forţe cu care a fost impregnat fie de către natură, fie de către o fiinţă foarte puternică în lumea psihică. Numai cel ce ştie să fuzioneze cu „forţa tare a tuturor forţelor”, cu Fiinţa supremă, cu Creatorul poate prepara talismane cu adevărat operante şi puternice.

Desigur, şi voi, de asemenea, la nivelul vostru, puteţi cu ajutorul gândului, iubirii voastre să susţineţi şi să reîmprospătaţi virtuţile unui obiect, scopul existenţei umane este de a deveni creator, aşa ca Dumnezeu. Desigur, natura există, creaturile, obiectele există, nu noi suntem aceia care putem să le creăm, dar putem să le dăm o viaţă mai puternică, mai

luminoasă, mai pură. Multe obiecte pot deveni astfel talismane.

Există, desigur, şi talismane preparate negativ de magii negri, obiecte încărcate cu forţe malefice, care sunt trimise anumitor persoane pentru a le dăuna, a-i face bolnavi, pentru a le provoca accidente sau rupturi cu anturajul lor. Dar noi nu vorbim aici decât de talismane benefice.

În epoca noastră, din punctul acesta de vedere, oamenii au pierdut sensul sacrului, pentru că se găsesc talismane la piaţă, la târguri, unde vi se vând lucruri de diferite culori purtând semnele zodiacului, asigurându-vă că sunt talismane unice care pot să vă protejeze, să vă aducă succes şi să vă pună în legătură cu puterile cosmice. Ce prostie! Cel ce prepară un talisman trebuie să cunoască legile corespondenţei între obiectele fizice şi astrele, forţele, fiinţele invizibile. Magicianul prepară un obiect ştiind că graţie metalelor din care e format, semnelor şi literelor pe care le poartă, poate absorbi şi reţine forţe determinate. El pune obiectul în legătură cu entităţile invizibile pentru a deveni o sursă de influenţă bună sau rea, armonioasă sau dizarmonioasă. Dar magul alb nu prepară decât talismane capabile să producă cele mai bune influenţe.

Munca magului este în realitate identică cu a naturii. Natura umple toate fiinţele vii cu o esenţă particulară care permite hrănirea, creşterea, şi magul face la fel. Da, pentru că putem utiliza prezenţa energiilor naturale din toate lucrurile, dar trebuie să cunoaştem legile şi să nu ne servim de aceste energii pentru interesul nostru personal.

Talismanele adevărate nu pot fi preparate de oricine. Trebuie să fii pur şi dezinteresat, pentru că

singură puritatea vă permite să acţionaţi eficace asupra obiectelor şi fiinţelor. Majoritatea celor care întreprind o preparare a unui talisman ignoră adesea un lucru capital: ei evocă entităţi pe care le ataşează obiectului pentru a-i da o anumită misiune, dar ceea ce nu ştiu e că mai departe aceste entităţi invizibile cer o plată. Ele vor să servească bine, dar ele vor să fie remunerate. Sunt convocate, e perfect, devin servitoare, dar vor să fie hrănite, dar există suficiente alimente pentru a le satisface?

Care e adesea situaţia celui care vrea să poarte un talisman? Imaginaţi-vă un rege violent şi ambiţios care se hotărăşte să aibă o armată mare pentru a lupta contra inamicilor şi care, pentru aceasta, închiriază serviciile mercenarilor. Aceşti mercenari nu sunt devotaţi cu adevărat regelui pe care îl servesc: sunt străini, nu au afecţiune pentru el. Numai interesul îi leagă de el. Dar ei simt că banii pe care îi primesc îi constrâng să rămână subjugaţi unei fiinţe fără virtuţi şi, din această cauză, au un resentiment împotriva regelui. Deci, atunci când regele întreprinde o expediţie împotriva unei ţări străine, mercenarii, obosiţi să se suporte lungi chinuri pentru un suveran pe care nu-l iubesc, îl abandonează, îl lasă singur, şi regele nu înţelege de ce armata sa nu îl mai protejază. Dacă regele nu ar fi avut o armată de mercenari, ci de oameni ataşaţi persoanei sale prin dragoste şi respect, ar fi fost susţinut cu o ardoare şi o fidelitate extraordinare.

De ce credeţi că vor oamenii talismane? În general, pentru a obţine succese, pentru a dobândi puteri, şi în acel moment seamănă acelui rege care întreţine o armată de mercenari. Pentru prepararea unui talisman ei fac uz de violenţă, obligă astfel fiinţele lumii

invizibile să-i servească. În spatele acestei dorinţe de a avea un talisman sunt cel mai adesea ambiţia şi lenea. Vrem să reuşim sau să ne protejăm şi ne spunem: „Dacă voi avea un talisman pot să dorm liniştit, alţii vor veghea în locul meu”. Astfel vrem să ne realizăm dorinţele fără a face nici un efort. Încetăm să mai muncim, să studiem, să reflectăm, să medităm, să ne rugăm, bazându-ne numai pe puterea talismanului. Natural, există şi excepţii, dar în general, oamenii utilizează talismanele căutând protecţia a ceva din exterior: ei închiriază mercenari fără a dezvolta în ei virtuţi, care sunt adevăraţii lor protectori. De aceea, chiar dacă posedă un talisman puternic, acesta îşi pierde puţin câte puţin puterea.

Să luăm cazul unuia căruia i s-a preparat un talisman pentru a fi susţinut într-o întreprindere onestă, spirituală. El constată că acest talisman îi aduce inspiraţie, îi alimentează credinţa, speranţa, ardoarea. Cât timp continuă să trăiască cu aceleaşi preocupări de bunătate, puritate şi spiritualitate, el răspândeşte în jurul său o hrană subtilă care alimentează toate fiinţele invizibile care au fost atrase, chemate şi angajate pentru construcţia talismanului. Cât timp sunt hrănite, aceste fiinţe sunt satisfăcute şi continuă să servească pe proprietarul talismanului. Dar dacă acesta, uitând de proiectele sale bune, îşi orientează în mod diferit gândurile şi sentimentele, el încetează să mai alimenteze fiinţele invizibile care îl servesc, iar acestea se îndepărtează de el. El constată astfel că acest talisman care acţiona aşa de bine alte dăţi, este acum ineficace. Motivul este în faptul că fiinţele spirituale care erau legate de talisman nu mai sunt hrănite prin gânduri pure şi elevate. Când aceste fiinţe îl părăsesc, talismanul moare. La fel se întâmplă

şi în cazul pietrelor, obiectelor, care erau la început pline de viaţă şi care sunt după un timp moarte.

Cel care îşi imaginează că poate continua să se bazeze pe un talisman trăind oricum, se înşeală. În aceste condiţii, talismanul nu poate să-l ajute. Nu putem conta pe puterea unui talisman decât dacă muncim fizic şi psihic în armonie cu ceea ce reprezintă, cu ceea ce conţine ca puteri şi virtuţi.

Un talisman nu e cu adevărat puternic decât dacă voi îl susţineţi constant prin propria voastră viaţă. Dacă el e impregnat de puritate, pentru a continua să fie eficace, trebuie să trăiţi o viaţă pură; dacă e impregnat de lumină, trebuie să întreţineţi lumina, dacă e impregnat de forţă, trebuie să vă exersaţi pentru ca forţa să fie alimentată, etc. Dacă nu, ceea ce se face pe de o parte, voi demolaţi pe de alta. Ca în poveştile acelea, unde spirite rele distrugeau în timpul nopţii munca pe care tânărul prinţ sau frumosul cavaler o făcea în timpul zilei. Nu trebuie să uitaţi că, în toate cazurile, singurul mijloc de a obţine rezultate este de a ameliora calitatea propiei vieţi. (Vom găsi o altă dezvoltare a acestei idei în „Puterile vieţii” Cap. 1 , tom 5 din Opere Complete)

În viaţa spirituală, nici mijloc exterior nu poate acţiona într-un fel durabil dacă omul nu trăieşte o existenţă pură şi cu bun simţ. Numai că, deoarece nu se explică aceste adevăruri oamenilor, ei îşi fac iluzii. Ei poartă cruci crezând că, dacă Iisus i-a salvat vărsându-şi sângele pe cruce, simbolul acestei cruci îi va salva. Din păcate, nu. Vedem tot timpul oameni purtând cruci, dar care se complac în condiţii deplorabile. Pentru că ele trebuie purtate în interior, sub o altă formă: ca şi calităţi şi virtuţi. Numai cu această condiţie crucea e eficace, benefică, magică.

Dacă purtaţi o cruce în exterior, fie că e din aur, din fildeş sau din orice alt material, ea nu va putea face nimic ca să vă ajute. Dar dacă în această cruce puneţi credinţa şi dragostea voastră, dacă prin intermediul ei vă legaţi de Cristos, pentru a transforma viaţa voastră, în acel moment da, ea poate deveni o putere extraordinară.

Această lege se aplică de asemenea pentru locurile sacre. Există pe pământ locuri care au devenit adevărate talismane pentru că sfinţi sau Iniţiaţi care au trăit şi muncit acolo au lăsat amprente pure şi luminoase. Graţie acestor amprente, se pot produce miracole: anumite persoane pot fi vindecate, alţii au revelaţii care le transformă întreaga viaţă. Dar, pentru a-şi conserva puterile magice, aceste locuri trebuie să fie păzite cu vigilenţă, la adăpost de tot ce ar putea tulbura atmosfera. Pentru că, oricare ar fi sfinţenia unui loc şi oricâte amprentele pure şi luminoase s-ar fi depus peste tot, pe pereţi, pe obiecte, totul va dispărea dacă acel loc va fi expus venirii şi plecării oamenilor care, din cauza gândurilor şi sentimentelor lor, transportă cu ei entităţi tenebroase. De aceea trebuie vigilenţă: dacă, prin gândurile şi sentimentele lor, oamenii nu sunt capabili să respecte locuri care au fost sfinţite prin trecerea unei fiinţe luminoase, locuitorii invizibili care sunt acolo pentru a-i ajuta pleacă în altă parte, în alte locuri mai propice manifestării lor.

Câţi oameni îşi imaginează că, pentru că au fost botezaţi la naştere, sunt la adăpost pentru tot restul vieţii! Ei au fost botezaţi, bineînţeles, dar dacă ei cred că spiritele rele nu vor îndrăzni să intre din cauză că li s-a pus apă şi pământ sfinţit pe frunte atunci când au

fost mici, se înşeală! Toţi diavoli vor intra, nu le e frică, să ştiţi că nu sunt impresionaţi de botez. Botezul, ca şi toate celelalte acte sacre, este un talisman şi dacă cei botezaţi nu lucrează asupra lor toată viaţa pentru a conserva, a amplifica efectele botezului, nu va mai rămâne nimic din el. Sunteţi botezaţi, sunteţi spălaţi de păcatele voastre, e bine, dar trebuie să continuaţi toată viaţa să menţineţi ceea ce a fost depus în voi în momentul botezului. În fiecare zi trebuie să vă purificaţi conştienţi, din toată inima şi din tot sufletul. Unii sunt atât de mândri şi satisfăcuţi că au fost botezaţi, că îşi imaginează că nu mai au nevoie de nimic. Dar dacă vedem cum trăiesc, vedem că sunt ca şi ceilalţi care nu au fost botezaţi, sau chiar mai rău!

Numai că, încercaţi să explicaţi asta creştinilor. Ei sunt încăpăţânaţi, ei cred în eficacitatea absolută a botezului, ca şi în faptul că, vărsându-şi sângele, Iisus i-a salvat o dată pentru totdeauna. Ei bine, nu, ei pot fi botezaţi, pot purta cruci sau medalii, pot să aprindă lumânări, pot să spună rugăciuni, dar în realitate, cât timp nu fac nimic ei înşişi pentru a se apropia de exemplul pe care l-a dat Iisus, nimic nu-i va salva şi toate aceste practici devin chiar ridicole.

Poate fi foarte benefic pentru evoluţia voastră să purtaţi talismane, cruci, medalii, să vizitaţi locuri sfinte, să primiţi binecuvântări, dar nu contaţi numai pe acestea pentru a fi mântuiţi dacă nu faceţi nimic asupra voastră înşivă. Voi sunteţi aceia care prin atitudinea interioară, prin gândurile voastre, trebuie ca în fiecare zi să umpleţi cu viaţă talismanele pentru ca ele să continue să acţioneze favorabil asupra voastră.

II.

E spus că Dumnezeu a creat omul după chipul Său. Dar şi omul îl crează pe Dumnezeu în el însuşi. Pe măsură ce se apropie de Dumnezeu şi lucrează formându-şi despre El o imagine fidelă şi adevărată, această imagine, în interior, acţionează ca un receptor şi ca un condensator al forţelor divine.

Talismanele sunt, şi ele, receptoare şi condensatoare de forţe, exact ca şi condensatorii din electricitate: se introduce şi se condensează într-un obiect o energie bună sau rea care se eliberează progresiv, producând efectele pentru care ea a fost condensată. Dar acest proces e realizabil de asemenea în domeniul psihic, adică puteţi forma în voi o imagine şi să o întreţineţi, să o alimentaţi, să-i insuflaţi viaţă prin gânduri, dragoste, prin voinţa voastră, iar astfel această imagine va acţiona din aproape în aproape asupra tuturor corpurilor voastre subtile şi va putea chiar transforma vibraţiile celulelor voastre. Puteţi astfel să puneţi în voi imaginea unui mare Maestru, cea a lui Cristos sau chiar cea a lui Dumnezeu, concentrându-vă asupra înţelepciunii Lui, asupra dragostei Lui, puterii Lui, perfecţiunii Lui. Dacă veţi păzi întocmai această imagine, veţi simţi cum lucrează magic în voi.

La ce ar servi să credeţi în Dumnezeu dacă credinţa voastră nu ar produce nici un efect, dacă ea nu v-ar transforma? Cineva spune: „Eu sunt credincios, cred în Dumnezeu”, dar nu vedem nici un efect bun a acestei credinţe. Cum se face că Dumnezeu e atât de slab, inutil, atât de ineficace în această fiinţă? Dacă El nu-i aduce nimic, nu mai merită să crezi în El! Dintr-un anumit punct de vedere, ateii au dreptate în a nu crede în Dumnezeu: când văd ce puţine rezultate

produce credinţa la credincioşi, ei cred că e la fel de bine să te descurci fără Dumnezeu.

A crede în Dumnezeu nu e deci suficient. Trebuie să daţi viaţă imaginii sale din voi înşivă, să vă opriţi des asupra ei pentru a o contempla, a o adora, trimiţându-i ce este mai bun în voi. Această imagine va acţiona apoi magic, ca un talisman: vă va ghida, vă va proteja, vă va lumina. Sunteţi pe punctul de a comite o eroare sau de a vă rătăci, şi iată, această imagine vine să vă salveze.

Magia, v-am mai spus-o, e o altă formă a fizicii. Dacă, pentru a se proteja, un mag se serveşte de un talisman, e pentru că el îi cunoaşte legile. În timpul războiului, oamenii obişnuiau să lipească panglici de hârtie pe vitrinele din apartamentele lor pentru a le proteja de zgomotul exploziilor. Acestea le împiedicau să se spargă: micile panglici de hârtie neutralizau vibraţiile. Cineva care ignoră că aici e vorba de aplicarea unei legi fizice, ar putea să se gândească că e vorba de magie!

Deci, să transpunem acest fenomen. Dacă sunteţi atacaţi de gânduri sau sentimente rele, acestea sunt ca bombardamentele, şi „vitrinele” voastre pot să se spargă. Dacă veţi încerca să lipiţi panglici de hârtie pe vitrinele voastre, adică dacă purtaţi imaginea unui sfânt, a unui profet sau a lui Cristos şi dacă vă concentraţi asupra ei, pentru că o veneraţi, pentru că o iubiţi, această imagine se va opune acestor vibraţii şi veţi rezista. E simplu, dar oamenii nu sunt gata să admită că sunt aceleaşi legi care dirijează toate aceste fenomene. Prin vibraţiile sale, un talisman respinge alte vibraţii contrare şi, simultan, prin legea simpatiei, atrage vibraţii care îi corespund.

În creştinism, au existat tot timpul mistici care au adorat faţa lui Cristos, considerând-o ca pe un talisman care putea să-i lumineze şi să-i protejeze de tot răul. Feţele marilor sfinţi sunt de asemenea talismane eficace. Oamenii le utilizează încă, şi vă asigur că e mai bine să contemplaţi faţa lui Cristos şi a sfinţilor decât să utilizaţi talismane cumpărate de la buticuri specializate, despre care nu puteţi şti cu certitudine dacă semnele pe care le poartă sunt eficace sau nu! Dacă vreţi neapărat să aveţi un talisman, alegeţi faţa unei fiinţe puternice, pure, dreaptă, înţeleaptă, un adevărat Fiu sau Fică a Domnului, şi contemplaţi-o: veţi fi protejat eficace.

În Tibet, adepţii învaţă cum să lucreze cu statueta unei divinităţi. Prin concentrare, prin recitarea unor formule magice, ei învaţă să impregneze statueta cu vitalitatea lor, până în ziua în care divinitatea va veni cu adevărat să locuiască în statuetă, şi adeptul va intra în contact cu ea pentru a primi ajutorul şi sfaturile sale.

Am vrut să verific eficacitatea acestei metode, şi e adevărat, e eficace. Dar eu am găsit o metodă mai bună. Am găsit că în loc de a pierde toate energiile pentru a impregna o statuetă concentrându-ne asupra ei, e preferabil a ne concentra asupra soarelui, de exemplu. Soarele, nu e mai viu decât o statuetă?... Şi dacă, timp de ani de zile, îi adresaţi privirile, gândurile, dragostea voastră, nu voi îi veţi da viaţă, el nu are nevoie, ci el vă va da vouă viaţă, şi va fi mai bine aşa!

Este deci preferabil de a introduce vibraţii bune în obiecte, dar munca spirituală este departe de a consta numai în aceasta. Chiar dacă obiectul vă este benefic, el rămâne exterior vouă, şi toată vitalitatea pe care i-aţi da-o vă părăseşte, ea nu mai este a voastră. Din

acel moment, acest obiect sau această statuetă va trăi propria sa viaţă şi va extrage din voi elemente pentru a se hrăni. Alimentaţi astfel pe cineva aflat alături de voi, pe care riscaţi să-l pierdeţi. Nu e mai bine să vă lăsaţi animaţi şi vitalizaţi de soare, simbolul lui Cristos? În acest fel toate forţele voastre sunt ale voastre, rămân ale voastre şi soarele este cel care le va alimenta mereu.

Totul e posibil în viaţă cu ajutorul magiei albe. Atunci, în loc să vă mulţumiţi de a da viaţă obiectelor, vitalizaţi-vă voi înşivă. Pentru că „obiectul” cel mai important sunteţi voi... da, voi! Şi atunci chiar voi deveniţi un talisman. „Dar cum, veţi spune, talismanele sunt obiecte!” Bineînţeles, dar iată: cineva e angajat într-un magazin ca funcţionar, şi din acel moment, afacerile nu mai merg, clienţii devin mai rari, etc. Acest angajat e ca un „talisman” malefic. Peste tot, în familii, în intreprinderi, instituţii sau în guverne pot exista astfel de „talismane” care distrug ceea ce erau pe cale de a construi. Din contră, există oameni care, atunci când ajung într-un anumit loc, aduc prosperitatea şi succesul. Ca şi în alte domenii, există printre oameni talismane care aduc fericirea şi talismane care aduc nefericirea.

Atunci, de voi depinde acum să utilizaţi metodele pe care vi le-am dat pentru a purifica, a anima şi a vitaliza fiinţa voastră în toate planurile. Astfel, veţi deveni un talisman magnific, capabil de a respinge de departe entităţile şi curenţi negativi, şi capabil de a proteja toate fiinţele din jurul vostru.

Cap. 6 - Despre numărul treisprezece

Auzim des spunându-se că numărul treisprezece e un număr care aduce ghinion şi mai ales că nu trebuie să fim niciodată treisprezece la masă, şi mulţi se întreabă ce-i de făcut, pentru că sunt tulburaţi de tot felul de poveşti despre acest subiect.

Pentru a înţelege de ce numărul treisprezece a fost considerat un număr malefic, trebuie să începem prin a ne opri un moment asupra numărului doisprezece. O zi se împarte în de două ori doisprezece ore, un an în doisprezece luni şi există cele doisprezece semne ale zodiacului. În Biblie, numărul doisprezece se găseşte de mai multe ori: Iacob avea doisprezece fii care au fondat cele doisprezece triburi ale lui Israel; aceste doisprezece triburi erau reprezentate prin doisprezece pietre preţioase care figurau pe pectoralul marelui Preot Aaron, fratele lui Moise. Ierusalimul celest descris de sfântul Ioan în Apocalipsă este aşezat pe doisprezece temelii de pietre preţioase şi zidurile sale au doisprezece porţi care sunt doisprezece perle.

Doisprezece este deci numărul a ceea ce este terminat, a ceea ce formează un tot, un întreg: o zi, un an, un popor, un oraş. Treisprezece este doisprezecelea plus unu, şi acest unu care vine să se adauge este în afara ansamblului; el este ca un element străin, şi dacă nu este pur, dacă nu vibrează în armonie, tot ansamblul este ameninţat. Iată de ce numărul treisprezece e considerat ca un număr dificil care aduce încercări grele şi chiar moartea.

Acum, putem spune de asemenea că acel unu care se adaugă la doisprezece reprezintă un început al unui alt ciclu, sau a unui alt ansamblu. În Ştiinţa iniţiatică, moartea nu a fost considerată niciodată ca ceva definitiv, ci ca un început a unei vieţi noi. Numărul treisprezece nu e deci un număr malefic, dar el nu

suportă impurităţile şi dizarmonia. Şi cum e foarte activ, dinamic, acest număr poate da peste cap creaturile care nu posedă calităţile feminine de bunătate, dragoste şi blândeţe pentru a compensa influenţa sa.

În planul fizic, numărul treisprezece este legat de cruce (1 + 3 = 4), deci suferinţelor. Crucea este dezvoltarea cubului în spaţiul cu două dimensiuni, şi cubul, schematic, reprezintă o închisoare.

Cu toate acestea, dacă numărul treisprezece acţionează nefavorabil asupra creaturilor, aceasta nu ţine de el, ci de maniera particulară în care fiecare creatură primeşte influenţa sa şi influenţele ce-l înconjură. Aceasta e valabil de asemenea pentru apă, aer, lumină, şi chiar pentru hrană: fiecare creatură le primeşte într-un fel particular, aceasta depinde de sănătatea sa, de structura sa, de dezvoltarea sa, de elevarea sa spirituală. Unii sunt stimulaţi, alţii se îmbolnăvesc, alţii se pun să reflecteze.

În ele însele, numerele, ca multe lucruri în viaţă, sunt neutre, dar acţionează diferit depinzând de individ. Pentru un Iniţiat, care ştie să transforme totul, numărul treisprezece poate fi foarte favorabil, atunci când bulculează pe alţi oameni; e un număr care curăţă, care purifică, şi cei care nu pot rezista acestei purificări sunt rejectaţi sau eliminaţi. De aceea e mai bine pentru ei să-l evite, mai ales să evite să se aşeze treisprezece la masă. Ce este curios, e că adesea nenorocirile, accidentele ce se produc în acel moment cad asupra celor mai tineri, care pot chiar muri. Da, am observat şi eu asemenea evenimente şi am văzut că nu sunt superstiţii.

Evident, dacă ar fi să studiem toate tradiţiile care prescriu să facem sau să nu facem anumite lucruri am umple mai multe volume, pentru că fiecare ţară le posedă pe ale sale, mai ales popoarele primitive, cu toate obiceiurile lor privind căsătoria, naşterile, ritualurile de observat în momentul pubertăţii, etc. Se poate ca în multe domenii ele să fie adevărate, graţie clarvederii lor, mediumnităţii lor şi comunicărilor pe care le-au avut cu entităţile lumii invizibile. Dar dacă vom începe să supraveghem toate aceste detalii, ne autolimităm şi nu mai putem face nimic.

Să luăm cazul astrologiei. Astrologii vă sfătuiesc să întreprindeţi o anumită activitate la o anumită oră a zilei sau a nopţii pentru că în acel moment precis intraţi în comunicare cu o anumită planetă, cu un anumit spirit, cu un anumit geniu planetar. Eu cred în astrologie; de milenii, multe fiinţe inteligente şi profunde au lucrat în acest domeniu, dar în viaţa cotidiană, în viaţa curentă, nu ne putem limita asupra acestui punct de vedere în munca cuiva: dacă cineva e bolnav sau e în necaz, nu trebuie să aşteptăm pentru a-i salva viaţa o anumită oră, o lună sau un an favorabil.

Când v-aţi decis sincer să faceţi bine, toate momentele sunt favorabile. Numai că, pentru majoritatea oamenilor, şansele succesului sunt determinate de gradul lor de evoluţie. Să luăm un exemplu din viaţa curentă: aveţi de făcut o intervenţie de făcut; dacă nu-l cunoaşteţi personal pe ministrul sau directorul respectiv, trebuie să mergeţi din birou în birou, şi mai mult, poate intervenţia voastră nu va reuşi niciodată. În timp ce, dacă îl cunoaşteţi pe director, dacă este prietenul vostru, intraţi direct la el pentru cererea voastră, şi sunteţi imediat ajutat.

Pentru voi, nu mai există regulament şi nu veţi mai aştepta ore întregi pe coridoare. Este la fel şi în viaţa spirituală: totul depinde de ce sunteţi.

Când sunt nori, pentru că soarele nu mai ajunge la voi, trebuie să luaţi măsuri pentru a vă încălzi sau a vă lumina. Dar să presupunem că sunteţi deasupra norilor, soarele e acolo şi nu mai aveţi de ce să vă îngrijoraţi. Deasupra norilor, condiţiile sunt diferite: sunteţi într-o regiune unde alte forţe intră în acţiune. Evident, e simbolic, acestea semnifică că, atât timp cât suntem prea jos în materie, există tot timpul condiţii de îndeplinit, reguli de respectat. Dar dacă ne putem înălţa mai sus, în domeniul spiritului, aceste reguli dispar.

Dar să revenim la numere. Există o ştiinţă de a combina numere şi cei care o cunosc o utilizează uneori pentru a-i distruge pe alţii. În spatele tuturor combinaţiilor, numerele de bază 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, nu sunt în sine nici bune nici rele. Dar combinându-le putem forma numere dintre care unele pot fi distructive şi malefice, iar altele favorabile şi benefice. Scrieţi numai un număr pe uşa cuiva sau daţi-i să poarte un număr, şi totul începe să-i reuşească sau să-l distrugă. Eu cred aceasta. Cred, pentru că ştiu că numerele sunt forţe. Cât despre numărul treisprezece, el aduce unora succes şi nenorociri altora. Numărul treisprezece este de vină? Nu, aceasta depinde de cine sunteţi şi dacă ştiţi să-l utilizaţi.

Veţi spune: „Dar, de ce în viaţa curentă numerele nu ne influenţează mai mult?” Pentru că suntem prea departe de ele. Dintre toate realităţile pe care le cunoaştem, numerele sunt cele mai abstracte.

Reacţionăm imediat la realităţi sensibile: căldura, frigul, gustul alimentelor, parfumul florilor, sunete, culori, forme, etc., dar numerele sunt realităţi aşa de subtile, aşa de îndepărtate, că ne par inaccesibile. Dar dacă ne apropiem de ele spiritual, simţim imediat influenţa lor. E ca în cazul mirosurilor sau sunetelor: Când sunteţi prea departe, ele nu ajung până la voi, dar apropiaţi-vă, şi veţi fi înspăimântat sau transportat în paradis.

În principiul lor, în esenţa lor, numerele sunt foarte departe de noi. Cu toate acestea, râurile, arborii, munţii, nu sunt altceva decât numere, numere materializate. Dacă aprofundăm chestiunea, vom descoperi că nimic nu există în afara numerelor. Totul este număr. Natura, universul întreg, sunt construite pe numere, dar sunt atât de bine disimulate încât nu le putem nici asculta, nici simţi, nici înţelege. Trebuie să ne apropiem de ele, să le penetrăm, să ne dăm seama că vorbesc, cântă, emană parfumuri... Fără îndoială e greu pentru voi să acceptaţi acestea, dar pentru mine aşa este. Eu o ştiu, pentru că le-am pipăit, le-am gustat.

Cap. 7 - Luna, astrul magiei

Luna joacă un rol foarte important în domeniul magiei. Mai întâi, pentru că magicienii au observat diversele sale faze (creştere, descreştere, lună plină, lună neagră), pentru a se folosi de ele în operaţiile lor. Apoi, pentru că luna însăşi şi entităţile ce o populează sunt des invocate în aceste operaţii.

Luna este şi astrul magiei albe şi astrul magiei negre. Iniţiaţii au subliniat aceste două aspecte, pur şi impur, benfic şi malefic. La greci, cele două aspecte

erau personificate prin zeiţa Diana (sau Artemis) numită neprihănita Diana şi prin zeiţa Hecate, divinitate a infernului. Luna e o regiune cu două feţe şi faţa a ascunsă are proprietatea de a aduna tot răul ce se face pe pământ. Pentru că gândurile, sentimentele se deplasează: gândurile, sentimentele oamenilor inspiraţi de rău sunt atrase de această faţă ascunsă pe care Ştiinţa iniţiatică îl numeşte conul negru. Conul negru trimite acest rău pe pământ sub forma influenţelor nefaste; din această regiune atrag vrăjitorii entităţi tenebroase care tulbură şi pierd oamenii, şi extrag de asemenea elemente nocive pentru vrăjile şi conjuraţiile lor.

Cât despre cealaltă faţă expusă influenţei soarelui, e regiunea purităţii, regiunea Îngerilor care aduc viaţa pură. Luna domneşte peste ape. Dacă vreţi să vă purificaţi, să deveniţi precum apa limpede, trebuie să vă legaţi de lună, dar de regiunea superioară a lunii, pentru că luna coordonează apele cristaline la fel de bine ca apele poluate. Cum soarele are afinităţi cu focul şi aurul, luna are afinităţi cu apa şi cu argintul. Cel ce ştie să lucreze cu luna se purifică. Puteţi face acest lucru ţinând în mână un obiect de argint, legându-vă de Arhanghelul Gabriel, care este Arhanghelul lunii - cum Mihail este Arhanghelul soarelui - şi pronunţând numele său. Perla, de asemenea, prin emanaţiile sale şi simbolismul său are afinităţi cu luna.

Luna acţionează magnetic asupra mareelor, vegetaţiei, dar şi asupra ciclurilor femeii. Din acest motiv vrăjitorii folosesc în special sânge menstrual pentru practicile magice. Sângele e un fluid care poartă forţe şi energii şi în particular sângele menstrual, cu atât mai mult cu cât pierderea sa e

asociată la femeie cu stări psihice determinate, care impregnează acest sânge.

Ştiinţa iniţiatică învaţă chiar că entităţile lumii astrale sunt acolo, în jurul femeii, gata a se hrăni cu emanaţiile sângelui ei. Dacă femeia nu e vigilentă, dacă ea se lasă pradă sentimentelor şi gândurilor inferioare, sau pronunţă răutăţi la adresa cuiva, aceste entităţi pun stăpânire pe emanaţiile sângelui care se evaporă şi pot face astfel rău oamenilor. De aceea Moise, de exemplu, a interzis femeilor de a intra în locurile sfinte în timpul perioadei de menstruaţie. În realitate, menstruaţia este neutră în sine, nu are nimic impur, totul depinde de femeie, de gândurile sale, de sentimentele ei, şi cum le foloseşte. Cât despre vrăjitoare, e cunoscut că ele utilizează acest sânge în mod conştient pentru a-şi realiza proiectele; ele impregnează obiecte pentru a hrăni larvele, elementalii, cărora le cere apoi să execute ordinele lor oribile.

Adesea, vrăjitoarele se expun goale pentru a capta influenţele lunii, pentru că ele cunosc puterile nudităţii. Efectiv, Ştiinţa iniţiatică învaţă că corpul fizic posedă cu adevărat antene eterice, graţie cărora bărbaţii şi femeile sunt în comunicare cu forţele naturii şi prin care pot astfel emite sau capta curenţi. În general, veşmintele formează un fel de ecran între corp şi aceste energii cosmice, şi dacă magicienii se expun goi, este pentru a avea mai multe posibilităţi de a capta aceste energii, de a acţiona asupra lor şi de a le orienta în direcţia pe care o doresc. Numai că, atunci când vrem să facem rău, nu atragem în noi decât curenţi tenebroşi care circulă prin spaţiu, şi ne expunem pericolului de a fi într-o zi complet invadat şi „posedat”.

Acum, eu ştiu de asemenea că nudismul se dezvoltă din ce în ce mai mult şi, evident, aceia ce îl practică nu au în general nici o intenţie de a face magie. Totuşi, eu îi pun în gardă şi pe ei, pentru că nuditatea atrage la fel de bine forţele benefice ca şi forţele malefice, şi este riscant de a te expune gol, dacă nu eşti aşa de conştient şi stăpân pe tine pentru a te închide la tot ce este negativ şi tenebros şi a te deschide numai curenţilor luminoşi. E bine să vă expuneţi la aer, la soare, ca să vi se deschidă porii fizici; dar trebuie să învăţaţi să vă deschideţi şi porii spirituali şi nu oricum, ci cu mult discernământ.

Dar să ne ocupăm acum de o problemă de o mare importanţă în viaţa noastră cotidiană. Ciclul lunar este de aproximativ o lună: pe timpul a patrusprezece de zile luna creşte, pe timpul a patrusprezece zile ea descreşte, şi această alternanţă produce schimbări în natura şi în fiinţa umană. Putem spune, în general, că perioada creşterii lunii favorizează activitatea, şi din contră, perioada descreşterii lunii favorizează somnolenţa, toropeala, repausul. Cel ce nu cunoaşte existenţa acestor ritmuri naturale se poate îngrijora de schimbările pe care le simte că se produc în el în momentul când luna descreşte. Nu are rost să se sperie, trebuie numai să se supravegheze pentru ca să nu-şi epuizeze rezervele.

Chiar dacă nu o facem cu aceeaşi eficacitate, cu aceeaşi intensitate, cu aceeaşi eficacitate ca în timpul creşterii lunii, putem să continuăm să lucrăm în timpul lunii descrescătoare. Cu toate acestea, dacă aveţi treburi importante de făcut, e preferabil să aşteptaţi luna crescătoare, mai favorabilă pentru realizare. Invers, dacă vrem să punem sfârşit unei afaceri, unei relaţii, e mai bine să aşteptăm luna descrescătoare.

Deci, vedeţi, oricare ar fi fazele lunii, e posibil să utilizaţi fiecare perioadă pentru o muncă spirituală determinată. Vreţi să vă dezvoltaţi voinţa sau sănătatea, să aveţi mai multă dragoste, înţelepciune, lumină: aşteptaţi primele zile a lunii crescătoare; şi în timpul nopţii, priviţi luna, ridicaţi mâna dreaptă şi spuneţi: „Aşa cum creşte luna şi se împlineşte în cer, tot aşa toată fiinţa mea se umple de sănătate, de vigoare... sau de lumină, dragoste, pentru a deveni un slujitor al Domnului". Pronunţaţi formula de trei ori. Şi pe timpul lunii descrescătoare, pronunţaţi formula contrară: „Aşa cum luna descreşte, tot aşa acest defect, acest viciu al meu, se diminuează şi dispare, pentru gloria lui Dumnezeu". Şi aici pronunţaţi de trei ori formula ridicând mâna. Dacă faceţi aceste exerciţii regulat, cu convingere, veţi avea rezultate.

Luna are mari puteri asupra materiei, de aceea ea joacă un mare rol pentru realizare, concretizare. Dacă vreţi să întreprindeţi o muncă, să realizaţi un proiect, sau dacă vreţi să-i puneţi capăt, veţi obţine rezultate mai bune dacă ştiţi să vă serviţi de influenţa lunii.

Cap. 8 - Lucrul cu spiritele naturii

Dacă putem intra în comunicare cu natura, este pentru că ea este vie şi inteligentă. Ea este vie şi inteligentă pentru că este locuită de creaturi de toate felurile care lucrează asupra pietrelor, plantelor şi animalelor. Aceste creaturi sunt menţionate în tradiţiile lumii întregi. Poate că ele nu se prezintă aşa cum au fost descrise de fiecare religie sau de fiecare cultură, dar esenţialul este să ştiţi că natura e vie pentru că e locuită, că cele patru elemente: pământul, apa, aerul, focul sunt locuite şi că noi putem intra în comunicare

cu creaturile care le locuiesc pentru a face diverse munci. (Spiritele morţilor sunt de asemenea evocate în anumite ceremonii magice. Despre acest subiect, vedeţi: „Moartea şi viaţa de dincolo?” cap XV tom 32 din Opere Complete.)

Această realitate este cunoscută de milenii de magi, magicieni şi vrăjitori de pe toate continentele. Ei se străduie să pună aceste entităţi în serviciul lor şi mulţi dintre ei au reuşit... din păcate. Pentru că, în general, ei nu o fac decât pentru a-şi satisface poftele, senzualitatea, dorinţa de răzbunare, etc., şi spiritele li se supun. Pentru că spiritelor naturii le place să li se dea o treabă de făcut, şi ele o fac fără să se preocupe dacă este benefică sau dăunătoare: ele execută sarcină ce au primit-o, împinse de teama acestei voinţe superioare lor care a reuşit să le domine. De aceea atât de mulţi oameni le utilizează pentru intreprinderi condamnabile: ele se supun, pentru că aşa sunt făcute, nu au nici o conştiinţă morală, ele fac deopotrivă şi răul şi binele. Deci, de noi depinde să le orientăm în vederea unor lucrări divine.

Când mergeţi în natură, trebuie să fiţi conştienţi de prezenţa tuturor acestor spirite care o populează şi care existau deja înaintea apariţiei noastre pe pământ. E bine să vă legaţi de ele, să le vorbiţi, să vă minunaţi în faţa frumuseţii muncii pe care o îndeplinesc pe pământ şi sub pământ, în apă, în aer, etc. Atunci, ele vor fi fericite, se vor împrieteni cu voi, vă vor surâde, şi vă vor da cadouri: vitalitate, bucurie, inspiraţie poetică şi chiar clarviziune.

Dar nu trebuie să vă opriţi aici. Pe toate aceste miliarde de spirite care populează natura trebuie să le faceţi să participe la o muncă divină. Când vă plimbaţi prin pădure sau la munte, adresaţi-vă tuturor acestor

creaturi invizibile care contribuie prin activitatea lor la viaţa pietrelor, plantelor, animalelor, şi cereţi-le să-şi aducă aportul, ajutorul, tuturor celor care lucrează pentru dragoste, lumină, pace: pentru realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.

Iar atunci când mergeţi pe malul mării sau pe malul unui fluviu, adresaţi-vă spiritelor care le locuiesc, spunându-le: „Ce faceţi voi pentru binele umanităţii? Încercaţi să influenţaţi pe toţi acei care vin să se scalde şi pe cei ce călătoresc pe ape, inspiraţi-le dorinţa de schimbare, de a se ameliora... Desigur, sunt încăpătânaţi, dar voi aveţi puteri, şi dacă insistaţi, ei vor sfârşi prin a vă asculta, în ciuda lor, şi vor urma voinţa voastră. Mergeţi, la treabă!” Astfel, într-o zi, miliarde de spirite se vor pune în mişcare pe întreg pământul şi vor lucra asupra inimilor şi creierelor umane.

De ce să fim zgârciţi şi nu ne gândim niciodată să spunem două cuvinte pentru binele umanităţii? Pentru noi înşine, câte nu suntem capabili să facem? Punem în mişcare cerul şi pământul... dar pentru alţii!... Ei bine, e timpul de a schimba această mentalitate. De acum înainte, oriunde veţi merge în natură, gândiţi-vă să vă adresaţi tuturor fiinţelor care locuiesc în grote, arbori, pârâuri, lacuri, chiar şi în frunze, şi cereţi-le să vină să participe la realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Astfel, Cerul va vedea în voi un constructor al noii vieţi, un izvor, un fiu al Domnului. Cerul, pământul, oceanele, toate elementele au jurat în faţa Eternului să-i ajute pe cei care lucrează să devină făcători de pace, armonie, frumuseţe.

Cap. 9 - Florile, parfumurile...

A oferi flori e o tradiţie aproape universal răspândită. Oferim flori pentru a ne manifesta admiraţia, respectul, dragostea. Femeile, mai ales, sunt sensibile la flori; dacă vreţi să câştigaţi prietenia unei femei, oferiţi-i flori. Evident, poate acest lucru nu va fi suficient. Există anumite femei cărora puteţi să le oferiţi toate florile pe care le găsiţi la piaţă fără să puteţi să le câştigaţi prietenia; pentru că există alte flori de oferit, flori invizibile, şi pe ele trebuie să ştiţi să le oferiţi: florile sufletului vostru.

Priviţi un trandafir: simţiţi imediat ceva atât de poetic, încât starea voastră interioară se va transforma. O senzaţie, oricât de slabă ar fi ea, un sentiment, cât de slab ar fi, modifică deja ceva în profunzimea fiinţei voastre. Floarea pe care o priviţi vă vorbeşte prin culorile sale, forma sa, parfumul său, ea îşi deschide drum în voi, prin intermediul corpurilor subtile, pentru a trezi în sufletul vostru forma, parfumul, culoarea căreia îi corespunde. Şi e la fel, bineînţeles, pentru un obiect respingător. De aceea, trebuie să fiţi atenţi să nu vă înconjuraţi decât de prezenţe armonioase, frumoase, pure... pentru că influenţa lor pătrunde în voi. Şi cum în domeniul spiritual există calităţi şi virtuţi care corespund acestei armonii, puţin câte puţin, aceste calităţi şi virtuţi se vor manifesta în voi.

Tot ceea ce vă înconjoară exercită o influenţă asupra voastră, chiar dacă nu sunteţi conştienţi de acest lucru. Dar tocmai, e important să deveniţi conştienţi de acest lucru pentru a face o muncă benefică. Dacă simţiţi că un obiect sau o creatură vă influenţează favorabil, trebuie să deschideţi conştient porii voştri interiori pentru ca aceste influenţe să vă penetreze profund. Dacă nu-i deschideţi, chiar şi cele

mai bune lucruri vor rămâne ineficace, ele nu vă vor atinge.

Mergeţi pe malul unui pârâu, după un izvor care străluceşte, şi gândiţi-vă că e imaginea adevăratei surse a vieţii, care trebuie să strălucească şi să curgă pentru voi... Mergeţi după soare, contemplaţi-l, deschideţi-vă lui ca să trezească în voi soarele spiritual, căldura sa, lumina sa... Mergeţi după flori pentru a le cere secretul parfumului lor, şi ascultaţi-le ca să învăţaţi să extrageţi şi voi chintesenţele cele mai parfumate ale inimii voastre şi ale sufletului vostru... Totul vorbeşte, numai oamenii nu ştiu să asculte, nu ştiu să asculte nici soarele, nici arborii, nici stâncile, nici lacurile, nici munţii, nici păsările, nici propria lor voce interioară care vorbeşte fără încetare. Dar dacă trebuie să asculte bârfe sau calomii, imediat îşi deschid urechile. Nu înţeleg de ce sunt aşa stupizi: sunt atâtea lucruri frumoase de ascultat, de privit, de înţeles, de ce se opresc tot timpul asupra a ceea ce este inutil şi meschin?

Priviţi acest trandafir: el e mic, dar e mare în mine pentru că îmi revelează multe lucruri, de aceea îl iubesc. El e fericit, îmi surâde, şi eu la rândul meu îl privesc cu dragoste pentru că el intră în mine şi trezeşte alţi trandafiri în inima mea şi în sufletul meu. De ce nu încercaţi şi voi? Sfătuiesc chiar şi femeile care aşteaptă un copil să se gândească în această perioadă a gestaţiei să lucreze din când în când cu trandafirii, ca să influenţeze favorabil copilul ce-l poartă.

Spiritele trandafirilor sunt entităţi ce vin de pe planeta Venus şi care au acceptat să se încarneze pe Pământ pentru a ajuta oamenii. Dar nu cunoaştem încă această misiune a trandafirilor, ne servim de ei pentru a orna apartamentele şi grădinile, pentru a atrage un

bărbat sau pentru a seduce o femeie. În realitate, trandafirul este aici pentru a ne revela un drum de cea mai mare perfecţiune, drumul adevăratei iubiri, dragostea care nu întemniţează, dragostea care eliberează. Iată rolul şi mesajul trandafirului. Dacă el e regele florilor, e pentru că el ne învaţă dragostea adevărată. În ziua în care oamenii vor înţelege sacrificiul pe care el îl face venind printre ei şi vor accepta mesajul său, poate vor începe să-i semene: pe unde vor trece, ei vor înmiresma atmosfera cu un parfum delicios.

În Paradisul terestru, Dumnezeu i-a încredinţat Evei îngrijirea vegetaţiei, de aceea, trăind printre flori, Eva a început să degaje ea însăşi un parfum de flori. În momentul primului păcat, ea a pierdut această calitate. Înainte de cădere, aceste parfumuri emanau din ea pentru că poseda calităţi şi virtuţi care se manifestau întocmai în plan fizic, sub formă de parfumuri. Pentru că un parfum este expresia fizică a unei virtuţi, de asemenea, un miros urât este expresia fizică a unui viciu. Dacă femeile sunt acum atât de atrase de parfumuri şi simt nevoia de a se parfuma, e pentru că doresc inconştient să regăsească acest dar pe care-l aveau în Paradis, de a degaja natural parfumuri. Dar a se parfuma nu e cea mai bună metodă: dacă ele vor învăţa să-şi dezvolte anumite calităţi şi virtuţi, ele vor regăsi parfumul lor, ele vor regăsi adevărata lor frumuseţe.

Dintr-un punct de vedere mai general, problema parfumurilor, mirosurilor pe care fiinţa umană le degajă, e un subiect foarte interesant. Dacă vă veţi observa, veţi vedea că corpul vostru nu are tot timpul acelaşi miros. Când sunteţi tulburat, sau furios, veţi remarca că mirosurile devin dezagreabile. Iar când

trăiţi sentimente magnifice, corpul vostru poate produce emanaţii aproape tot atât de parfumate ca cele ale florilor.

De mult, îmi amintesc, în timpul unei plimbări în pădure pe care am făcut-o cu prietenii mei în regiunea Lyon-ului, am remarcat o tânără fată de aproximativ optsprezece ani pe care nu am cunoscut-o până atunci. Aparent, ea nu avea nimic particular, dar când a trecut pe lângă mine, am simţit că degajă un parfum, dar un parfum de o puritate, de o prospeţime, de o poezie extraordinară. Am rămas stupefiat, avea, aş putea spune, parfumul unei flori de munte. Eram atât de intrigat, că am întrebat-o dacă s-a parfumat. Ea mi-a răspuns că nu, şi după expresia feţei sale, era evident că spunea adevărul. Deci corpul ei degaja acest parfum de flori. Nu am mai revăzut-o după acea plimbare, dar n-am uitat niciodată acel parfum. Eu nu cred că îşi dădea seama de acest dar extraordinar. Există femei care ar da averi pentru a avea natural un astfel de parfum.

Vrăjitorii, vrăjitoarele aveau cunoştinţe care le permiteau să fabrice duhori insuportabile pentru a atrage demonii. Şi dacă există obiceiul de a arde parfumuri, esenţe în temple, biserici şi locuri sacre, e tocmai pentru a alunga spiritele tenebrelor şi a atrage spiritele luminii. Se spune în Biblie că parfumul sacrificiilor celor drepţi urca până la nările lui Dumnezeu care se delecta. Da, e adevărat, Dumnezeu respiră suflete, e o realitate: sufletul celor drepţi degajă un parfum care atrage prezenţa entităţilor luminoase, şi chiar Sfântul Duh vine să respire parfumul acestor suflete.

Evident, aceste parfumuri spirituale sunt aşa de subtile că nu le putem simţi în planul fizic. În tinereţea

mea în Bulgaria, când locuiam aproape de Maestrul Peter Deunov şi când mă invita să-l vizitez acasă la el, eram tot timpul impresionat de un parfum ce mă mira, care nu semăna cu un altul, un parfum care nu venea nici din flori, nici din fructe, din nimic altceva. Era cu siguranţă parfumul sufletului său, a inimii sale. Eram foarte tânăr, nu puteam încă să-mi explic astfel, dar la fiecare vizită simţeam aceeaşi senzaţie de puritate, de sfinţenie, ca un parfum, şi nu l-am mai întâlnit în altă parte, pentru că în realitate, acest parfum nu exista în planul fizic, şi probabil sufletul meu îl percepea în planul astral.

Este deci foarte important de a ajunge prin munca noastră spirituală să ameliorăm calitatea parfumurilor corpului nostru fizic, nu pentru a atrage oamenii ci pentru a atrage prietenii din lumea invizibilă, pentru că ei iubesc parfumurile unui suflet pur. De ce să nu le oferim această bucurie? Prin arderea esenţelor, alungaţi spiritele tenebroase şi atrageţi entităţile celeste, e minunat. Dar aceasta nu ajunge, trebuie să ştiţi cum să răspândiţi din interior parfumul purităţii, al sfinţeniei.

Cap. 10 - Facem magie cu toţii

Pentru majoritatea oamenilor cuvântul „magie” e un cuvânt care îngrijorează. Am văzut oameni îngroziţi când se pronunţa acest cuvânt în faţa lor. Şi totuşi, toţi fac magie, nu fac decât aceasta, numai că ei cred că în magie e obligatoriu să faci anumite ceremonii purtând veşminte bizare, bolborosind incantaţii, pronunţând formule de conjuraţie, de vrajă, şi manipulând în mijlocul vaporilor mai mult sau mai puţin rău mirositori

tot felul de obiecte heteroclite. Şi tocmai aici se înşeală.

Magia, e toată existenţa noastră. Toate actele (adică gesturile, privirile, cuvintele), toate sentimentele şi gândurile sunt magice. Tot ceea ce omul e susceptibil să facă în cele trei planuri: fizic, astral, mental, este magie. Şi după natura bună sau rea a ceea ce face, dacă construieşte sau distruge, dacă crează armonie sau dezordine, el se manifestă ca un mag alb sau negru. Numai ignoranţa oamenilor îi împiedică de a şti unde se află, şi ce fabrică.

Desigur, pentru majoritatea oamenilor, se poate spune că actele lor nu sunt nici perfect albe nici perfect negre, ei nu sunt cu adevărat puternici într-o formă de magie sau în alta. Dar faptul că fiecare bărbat şi fiecare femeie e un magician, o magiciană, e absolut adevărat. Când aveţi sentimente rele, gânduri rele, e vorba deja de magie neagră, pentru că murdăriţi, dezagregaţi ceva, şi după legile universale, tot ceea ce produce un astfel de efect intră în categoria magiei negre. Şi tot ceea ce e armonizează, construieşte, înfrumuseţează, iluminează, intră în categoria magiei albe. Deci, în loc de a scoate strigăte când aud vorbind de magia neagră, oamenii ar face mai bine să conştientizeze importanţa a tot ceea ce fac. Da, pentru că vedem destui oameni care n-au deschis niciodată o carte de magie neagră, care nici măcar nu cred că magia neagră e posibilă, dar care, prin comportamentul lor, sunt în realitate adevăraţi magicieni negri.

Un mag e un medium care furnizează spiritelor materia primă graţie căreia ele pot intra în contact cu planul fizic şi pot acţiona asupra lui. Natura preocupărilor sale, activităţile sale fac ca să se degaje

din el fluide determinate şi aceste fluide permit spiritelor de a lua formă şi de a acţiona. La simpla prezenţă a unei fiinţe animate de gânduri criminale, o multitudine de spirite au şi venit pentru a se servi de toate miasmele care se degajă din ea, pentru a face rău. Nu ea este cea care face răul, dar furnizează mijloacele, materia de care ele se servesc. Şi invers, prezenţa unui mag alb furnizează spiritelor luminoase materia de care ele se servesc pentru a aduce binecuvântări. Vreţi să lucraţi pentru lumină, vreţi să faceţi bine? Se degajă atunci din voi o materie foarte pură pe care spiritele lumii invizibile vin să o culeagă, exact cum albinele vin să culeagă nectarul florilor pentru a face mierea.

Vă voi da acum un exemplu pentru a vă arăta cum trebuie să citiţi în cartea naturii vii. Când lăsaţi resturi de mâncare în bucătăria voastră, de ce sosesc aşa de repede tot felul de insecte, furnici, viespi, etc... pentru a se hrăni? Pentru că murdăria le atrage pe aceste mici gângănii. Dar faceţi curăţenie, şi ele vor dispărea. În acelaşi fel trebuie să ştiţi că dacă veţi păstra anumite impurităţi în sentimentele sau în gândurile voastre, acestea vor atrage indezirabili cărora le place să se hrănească cu aceste murdării, şi nu veţi mai putea scăpa de ei. Priviţi: chiar dacă încercaţi să omorâţi insectele sau să le vânaţi, nu faceţi nimic: de îndată ce veţi lăsa din nou deşeuri la iveală, ele vor apărea din nou, pentru că vin tot timpul altele. Pentru a le alunga, faceţi curăţenie şi gângăniile vor merge să-şi caute hrana în altă parte. Şi în planul astral, în planul mental, există de asemenea gânduri şi sentimente care fermentează, putrezesc, e aceeaşi lege. Trebuie deci să vă debarasaţi de aceste impurităţi şi indezirabilii vor pleca.

Când văd comportamentul unor anumite persoane, ştiu deja că ele atrag o întreagă delegaţie de spirite tenebroase care vin să le solicite, pentru ca ele să intre în confreria lor. Spiritele tenebroase le spun: „Vei avea bani, vei avea un loc în societate, vei avea o putere formidabilă, vei avea toate femeile pe care le vei vrea, vino cu noi". Şi ele sunt atât de ignorante şi proaste încât le urmează. Veţi spune: „Dar n-am mai văzut aşa ceva!" Ei bine, eu o văd în fiecare zi. Spiritele tenebroase sunt îmbrăcate, ele nu se prezintă la voi cu coarne, cu o coadă despicată şi cu toate cazanele Infernului, ele nu au interesul de a vă speria; din contră, ele vă promit că o să vă vedeţi toate dorinţele satisfăcute, şi revin până când, ca un fruct prea copt, cădeţi în capcana lor. Iată cum se întâmplă să seducă oameni: prin promisiuni de putere, plăcere şi bani. Astfel, mulţi devin candidaţi pentru Loja neagră, pentru că nu pot obţine rapid toate aceste avantaje fără a manifesta egoism, duritate, necinste.

Dar Loja albă, şi ea, trimite o delegaţie; şi aici sunt creaturi magnifice care încearcă să lumineze oamenii despre toate binecuvântările care-i aşteaptă dacă se angajează pe drumul luminii. Spiritele răului şi cele ale binelui lucrează în acelaşi fel, dar în direcţii opuse. Metodele sunt aceleaşi, nu e nici o diferenţă, în afară de scop, de direcţie. Spiritele binelui vă spun: „Se poate să nu obţineţi nici gloria, nici bogăţie, pentru că ele sunt ale Prinţului acestei lumi, dar noi avem alte lucruri să vă dăm: lumina, pacea, cunoaşterea şi mai ales viaţa, viaţa abundentă. Vreţi să veniţi cu noi?" Dacă sunteţi luminaţi, dacă aveţi discernământ, ascultaţi vocea spiritelor celeste; dacă nu, desigur, veţi cădea în capcanele spiritelor tenebroase.

Nu există creaturi în faţa cărora spiritele luminoase să nu se prezinte, dar dacă aceste creaturi rămân surde la vocea lor, ce pot ele face? Sunt obligate să le abandoneze şi să le lase în faţa propunerilor Lojei negre, care se prezintă într-un mod mult mai încântător pentru ele, pentru că se referă la nevoile şi satisfacţiile planului fizic. Cât despre nevoile planului spiritual, ne simţim mai puţin stimulaţi să le satisfacem - e atât de departe! - şi astfel ne lăsăm în voia spiritelor tenebroase.

Da, şi mai departe vedem consecinţele: tot ceea ce emană dintr-o fiinţă care refuză să ia drumul ascensional al luminii, al dragostei, al dezinteresului, e prozaic, tern, distructiv. Peste tot pe unde trece această fiinţă, fără a o şti, fără a vrea, produce stricăciuni. Cum? Imaginaţi-vă că detestaţi pe cineva: spuneţi des că v-ar aranja mai bine să fie mort. Desigur, nu aţi merge până la a-l omorî, nu se decide chiar aşa de uşor o crimă, pentru că vă expuneţi la riscuri. Dar vă gândiţi la această moarte, o doriţi... Ei bine, să ştiţi că veţi fi responsabili de moartea altcuiva din oameni. Pentru că dorinţele voastre, gândurile voastre circulă şi influenţează undeva, mai departe, persoane care sunt în aceeaşi dispoziţie ca şi voi şi care doresc, la rândul lor, să scape de un duşman. Dacă dorinţa lor de răzbunare e mai puternică, sau dacă au o voinţă mai mică de a rezista instinctului lor criminal, într-o zi, sub influenţa a ceva pe care ele nu-l înţeleg - un impuls, un curent care-i poartă - ele comit o crimă. Nu veţi şti niciodată nimic, dar în realitate, şi voi veţi fi vinovaţi. Şi într-o zi, când veţi merge în cealaltă lume şi vi se vor prezenta consecinţele gândurilor, sentimentelor şi dorinţelor voastre

negative, veţi fi înspăimântaţi să vedeţi că aţi fost cauza atâtor nenorociri.

Din contră, dacă toată viaţa voastră v-aţi străduit să nu aveţi decât gânduri şi sentimente de lumină şi dragoste, ele vor circula şi vor influenţa favorabil multe persoane de pe pământ. Şi aici, atunci când veţi merge în cealaltă lume, vi se vor arăta toate realizările bune a căror cauză aţi fost. Veţi fi mirat, stupefiat. Veţi spune: „Dar nu e posibil, nu eu am făcut aceste lucruri!... - Ba da, ba da, vi se va răspunde. Priviţi, de exemplu, aţi trăit în acel an pe strada aceea unde anumite persoane erau gata să comită o crimă. Dar emanaţiile bune pe care le-aţi răspândit în trecere le-au făcut să se răzgândească şi ele au renunţat în final”. Adesea e nevoie de foarte puţin pentru ca o persoană să execute un proiect sau să renunţe, şi e posibil ca acest „foarte puţin” să depindă chiar de influenţele bune sau rele pe care le recepţionează fără ştirea sa.

Nu trebuie să uităm niciodată că omul e plasat la limita lumilor superioară şi inferioară. Religia creştină a exprimat această idee prin imaginea îngerului păzitor care stă în dreapta sa şi a demonului care stă la stânga sa. Îngerul îl sfătuieşte, îl luminează, în timp ce demonul, din locul său, vrea să-l inducă în eroare pentru a deveni victima sa. E un fel simplist de a prezenta lucrurile, dar el corespunde unei realităţi. Cum v-am explicat, omul posedă două naturi: o natură inferioară, pe care am numit-o personalitate, şi o natură superioară, pe care am numit-o individualitate (A se vedea „Natura umană şi natura divină” Colecţia Izvor Nr. 213). După gradul său de evoluţie, omul dă importanţă uneia sau alteia dintre naturi, şi evident, după cum una sau alta se manifestă, el intră în contact

cu entităţile lumii tenebrelor sau cu cele ale lumii de lumină. Unii spun că nu cred în entităţile lumii invizibile. Ei bine, chiar dacă cred sau nu, aceasta nu schimbă nimic: natura lor inferioară şi superioară există şi nu pot să nu le vadă manifestându-se. Omului îi revine sarcina de a şti sub ce influenţă vrea să se plaseze.

Veţi spune: „Dar de ce Dumnezeu nu distruge aceste spirite ale răului?” Pentru că ele au permisiunea de a tenta, e meseria lor, iar voi nu trebuie să fiţi aşa de stupizi pentru a cădea în capcanele lor! Dumnezeu nu l-a pedepsit niciodată pe Diavol pentru că tentează oamenii; oamenii sunt cei care trebuie să fie mai tari şi mai luminaţi, ei trebuie să înţeleagă unde înfloresc cu adevărat, trebuie să înţeleagă de ce e preferabil de a lua o anumită direcţie decât de a lua alta. Trebuie să fie convinşi cu adevărat. Nu ar fi un veritabil avantaj pentru o fiinţă umană să fie împinsă împotriva voinţei ei pe drumul binelui şi al luminii. Creatorul şi spiritele celeste o lasă liberă pentru a-şi dezvolta conştiinţa şi a învăţa să devină responsabilă de orientările ei.

Deci de noi depinde să ne întrebăm în fiecare zi: „Să vedem, astăzi, ce am spus, ce am făcut? Care au fost gândurile, sentimentele mele?” Şi dacă aţi acţionat rău, dacă aţi avut sentimente rele, gânduri rele, să ştiţi că aţi fost dat în lături de forţele negre şi trebuie să reveniţi pentru a o lua pe un alt drum. Cel ce intră în viaţa spirituală e obligat să ia în considerare lucrurile cu o conştiinţă lărgită; el trebuie să-şi dea seama că există legi pe care el nu le cunoaşte şi trebuie să înţeleagă acum necesitatea de a le cunoaşte şi de a le respecta. Magia nu este numai un act al voinţei, ea îmbrăţişează totalitatea activităţilor umane.

În realitate, magia nu e altceva decât o prelungire a fizicii. Fizica studiază proprietăţile materiei şi legile care o guvernează. La fel e şi cu magia, cu diferenţa că magia merge mai departe, acţionând într-un domeniu mai subtil: cel al forţelor şi materiilor psihice. Şi e bine că magia nu a fost despărţită de fizică, pentru că într-o zi, aceeaşi oameni de ştiinţă, mai obişnuiţi, mai înţelegători, vor fi obligaţi să admită această realitate pe care până acum o calificau ca fiind neştiinţifică.

Cap. 11 - Cele trei mari legi ale magiei

I. Legea înregistrării

Se poate să ne îndoim de existenţa lui Dumnezeu, să credem sau să nu credem în îngeri sau în diavoli, în Cer şi în Infern, dar există un lucru asupra căruia nu ne putem îndoi, anume că gândurile, sentimentele noastre se înregistrează în noi şi în afara noastră, lasă deci urme. Cunoaşterea acestei legi este la baza întregii vieţi morale şi spirituale: din moment ce totul se înregistrează, nu ne putem permite să facem orice, să avem orice gând, orice sentiment, orice dorinţă, pentru că vor exista consecinţe.

Evident, această idee e nouă pentru mulţi. Faptul că există oamenii care sunt inteligenţi, instruiţi, avansaţi tehnic, care fac înregistrări, asta da, aşa e, nu avem decât să vedem atâtea imagini, cuvinte, muzică care sunt înregistrate. Dar natura, cum poate ea face înregistrări? Ei bine, aici vedem câţi oameni sunt ignoranţi. În realitate, nu putem găsi nimic în lumea vizibilă care nu există deja în lumea invizibilă.

Inteligenţa cosmică a devansat oamenii şi chiar i-a depăşit: înregistrările sale sunt de o natură mult mai subtilă decât aceea pe care ei ar putea-o face. Inteligenţa cosmică, care a vrut să aibă arhive, a decis ca toată istoria universului să fie înregistrată; ea a conceput creaţia în aşa fel încât pământul, munţii, şi mai ales pietrele să conserve această istorie.

Fiecare eveniment se reflectă în toate obiectele din jur şi lasă urme, şi putem spune că aceste urme sunt de neşters, ele sunt profund ascunse sub alte straturi care sunt îngrămădite deasupra, dar există şi putem să le regăsim. Aceste urme reprezintă arhivele „Akashe". Dar cum oamenii nu şi-au dezvoltat acele facultăţi care le-ar permite să descifreze aceste înregistrări, ei emit ipoteze şi construiesc teorii pe care sunt repede obligaţi să le abandoneze pentru că se arată inexacte.

Marile evenimente ale istoriei universului sunt înregistrate, de asemenea şi micile evenimentele ale vieţii noastre cotidiene. Tot ceea ce facem în locurile în care locuim lasă amprente, imagini, clişee, o întreagă memorie e acolo, fixată în planul eteric, pe pereţi, pe mobile, pe obiecte, şi dacă apelăm la un medium sau la o persoană sensibilă, ea vă va putea spune în detaliu ce s-a întâmplat în aceste locuri.

Lăsăm urme pe toate obiectele pe care le atingem, şi chiar dacă nu le atingem, însăşi prezenţa noastră, corpul nostru astral, etc., se imprimă pe ele. Iar asupra locurilor pe unde trecem, asupra persoanelor pe care le frecventăm, lăsăm de asemenea urme, bune sau rele, luminoase sau întunecate. De aceea e atât de important de a lucra asupra gândurilor şi sentimentelor pentru a le ameliora, a le purifica, pentru că ştim că nu numai prin actele noastre, ci şi prin gândurile, sentimentele noastre putem face rău sau bine.

Dar înainte de a se înregistra şi de a lăsa urme în exteriorul nostru, gândurile şi sentimentele noastre se înregistrează şi lasă urme în noi. De aceea, cel care a nutrit mult timp gânduri şi sentimente de gelozie, egoism, răutate va sfârşi într-o zi prin a fi paralizat şi otrăvit de toate urmele lipicioase şi întunecoase pe care gândurile şi sentimentele lui le-au lăsat în el.

Proba că totul se înregistrează în noi e că o persoană poate să-şi aducă brusc aminte o scenă petrecută cu zeci de ani în urmă, în copilărie. Altele, victime ale unui grav accident în care erau pe punctul de a muri, povestesc cum şi-au văzut toată viaţa derulându-se invers cu o mare viteză, ca o bobină de film. Cum se face că acestea nu au fost şterse? Cunoscând această lege a înregistrării, sunteţi obligat să fiţi rezonabil, prudent, atent, pentru a nu comite acte reprobabile, pentru că, mai repede sau mai târziu, nu numai că acestea vă vor reveni în conştiinţă şi veţi avea remuşcări, dar vor produce evenimente şi fenomene supărătoare. Pentru că, nu numai că totul se înregistrează, ci în virtutea legii afinităţii, ceea ce aţi înregistrat rău va produce efecte în lumea vizibilă şi invizibilă, perturbând ordinea atomilor şi electronilor şi atrăgând forţe ostile care vor veni să vă înhaţe într-o zi.

Desigur, mulţi acceptă această idee a unei legi a înregistrării, dar nu ajunge de a o accepta, trebuie ca în viaţa cotidiană să ţinem cont de existenţa ei peste tot, orice aţi face, străduiţi-vă să nu lăsaţi decât urme luminoase. Sunteţi pe un drum: binecuvântaţi acest drum cerând ca toţi cei ce trec pe acolo să primească pacea şi lumina şi să fie antrenaţi spre calea bună. De ce să trăiţi în inconştienţă şi să nu înregistraţi decât dezordini şi murdării? De ce să nu încercaţi să lucraţi

ca soarele care impregnează fără încetare universul cu lumina sa, căldura sa, viaţa sa, generozitatea sa? Încercaţi să nu vă lăsaţi atraşi de activităţi haotice, distructive, negative, pentru a învăţa cum să acţionaţi faţă de creaţie şi creaturi. Şi peste tot, asupra a tot ce atingeţi, peste tot pe unde mergeţi, gândiţi-vă să nu lăsaţi decât urme de lumină şi de dragoste, pentru ca oamenii să vibreze la unison din ce în ce mai mult cu lumea divină.

II. Legea afinităţii

Toţi cei care au studiat relaţiile dintre fiinţa umană şi cosmos au descoperit că există între acestea o corespondenţă absolută. Fiecare vibraţie tinde să găsească o altă vibraţie asemănătoare cu ea pentru a fuziona cu ea, toate creaturile, prin vibraţiile lor şi prin lungimea lor de undă, intră în raport cu alte fiinţe, alte entităţi şi alte forţe în univers care posedă aceeaşi lungime de undă, aceleaşi vibraţii. Deci, prin gândurile, sentimentele, actele sale, omul întră în afinitate cu regiuni, creaturi vizibile sau invizibile care posedă aceleaşi lungimi de undă şi le atrage. Dar cum oamenii ignoră aceste adevăruri, ei fac totul fără să se gândească şi apoi sunt miraţi de a se găsi în situaţii groaznice.

Să presupunem că avem pe o masă mai multe diapazoane dintre care numai două sunt de lungimi egale. Dacă facem să vibreze fiecare dintre aceste diapazoane, ele vor da un sunet diferit, dar dacă facem să vibreze unul dintre cele două diapazoane care au aceeaşi lungime, al doilea, fără a fi atins, va răspunde la vibraţia primului, emiţând acelaşi sunet ca el. Cunoaşteţi toţi acest fenomen, dar ceea ce nu cunoaşteţi este importanţa acestei legi. Pentru că, în

realitate, se petrec exact aceleaşi lucruri între fiinţa umană şi tot ceea ce există în univers. Dacă vă străduiţi să aveţi numai gânduri luminoase, sentimente pure, generoase, veţi atrage din spaţiu entităţi, elemente, care sunt în afinitate cu gândurile şi sentimentele voastre, şi astfel veţi fi din ce în ce mai mult ajutaţi, susţinuţi.

Lumina Ştiinţei iniţiatice ne dă toate puterile de a crea viitorul pe care îl dorim. Şi dacă ştim să alimentăm în noi anumite stări interioare elevate, nimic nu va putea să ne împiedice să întâlnim fiinţe frumoase, luminoase, nobile, pe care dorim să le întâlnim,

De câte ori nu vă simţiţi dezorientaţi, nefericiţi! Nu mai ştiţi ce să faceţi pentru a ieşi din această stare şi rămâneţi aşa, făcându-vă griji. De ce nu încercaţi să mergeţi lângă fiinţe care vă pot ajuta? Aceste fiinţe sunt aici, peste tot, aproape de voi, şi dacă nu fac nimic pentru a vă ajuta, este pentru că nu ştiţi să le chemaţi. Pentru a le face să vă audă vocea, trebuie cel puţin să încercaţi să aveţi o gândire benefică, sentimente benefice, să îndepliniţi un act dezinteresat; atunci, aceste fiinţe simţind că vibraţi pe aceeaşi frecvenţă cu ele, vor fi obligate să se apropie de voi pentru a vă veni în ajutor.

Gândurile, sentimentele, actele voastre sunt cele care determină absolut natura elementelor, forţelor şi fiinţelor care vor fi trezite undeva în spaţiu şi care, mai repede sau mai târziu vor sosi la voi. Această lege a afinităţii e una dintre cele mai mari legi magice şi ea trebuie să vă conducă întreaga viaţă. În fiecare zi, când simţiţi anumite gânduri, sentimente ce vă traversează spuneţi-vă: „Iată, acest gând, acest sentiment, este obligatoriu în afinitate cu elemente, regiuni ale

spaţiului, de o natură determinată. Dacă intru în relaţie cu ele, voi atrage ceva bun sau ceva rău?” Dacă vedeţi că e bun, mergeţi, dacă nu, atenţie!

V-am mai spus: noi suntem ca nişte peşti în oceanul cosmic. Peştii trăiesc în mare, în oceane, şi fiecare atrage spre el elementele care corespund naturii sale, pentru a forma corpul său: o anumită talie, un anumit cap, mare sau alungit, o anumită coadă, anumiţi solzi, strălucitori, coloraţi, sau şterşi şi cenuşii. E la fel şi pentru noi: suntem peşti aruncaţi în oceanul vieţii şi devenim într-un fel sau altul după elementele pe care le-am atras pentru a forma diferitele noastre corpuri: fizic, astral, mental, etc. Întâlniţi, de exemplu o fiinţă handicapată în toate domeniile: aceasta vine din încarnările anterioare unde, din ignoranţa sa sau din voinţa sa slabă, a atras entităţi şi curenţi negativi care acum o tulbură şi o ţin legată. Alţii, din contră, au atras în încarnările lor precedente toate elementele care fac din ei acum fiinţe inteligente, capabile, frumoase, pe care toţi le iubesc şi le admiră. Vedeţi cât e de important să cunoaşteţi această lege a afinităţii şi trebuie să vă puneţi imediat pe treabă pentru a atrage particule de o natură aşa de luminoasă, încât totul să înceapă să se amelioreze în voi.

III. Legea acţiunii şi reacţiunii

Putem studia lucrurile din multe puncte de vedere: fizic, chimic, astronomic, politic, financiar, etc., şi este foarte bine, dar când nu le studiem din punct de vedere magic, nu cunoaştem esenţialul. Da, dacă nu cunoaştem cum acţionează lucrurile asupra noastră, cum ne influenţează, nu cunoaştem esenţialul. Ori, totul acţionează asupra noastră, tot ce trăieşte în

natură ne influenţează: soarele, stelele, plantele, pietrele, animalele...

Chiar şi comportamentul oamenilor este şi el magic: privirile, gesturile, cuvintele. Din păcate, prea puţini dintre ei sunt conştienţi de efectele care se produc: ei gesticulează, aruncă priviri rele, proferează cuvinte negative, fără a şti că, de fapt, cosmosul e ca un imens perete care le retrimite ca un ecou fiecare din manifestările lor. Dacă vă plimbaţi într-o căldare de munţi şi începeţi să strigaţi: „Vă iubesc”, ecoul va răspunde: „Vă iubesc... iubesc... iubesc..”. Pentru tot din viaţa noastră e la fel: nu numai că nimic nu rămâne fără efect, dar mai mult, cum o arată legea ecoului, tot ceea ce faceţi revine înapoi: e ceea ce numim legea acţiunii şi reacţiunii.

Dar consecinţele conduitei noastre nu se fac simţite imediat, ele ating mai întâi alte persoane, părinţii, prietenii şi uneori chiar fiinţe foarte îndepărtate, pe care nu le cunoaştem şi care recepţionează undele emise de gândurile, sentimentele, actele noastre.

Voi lua acum un alt exemplu: o experienţă care a fost făcută de fizicianul Graversande. Se suspendă alăturat o serie de bile ce se ating unele de altele. La o extremitate a rândului, depărtăm prima bilă şi apoi o lăsăm să cadă: ea va lovi imediat a doua bilă. Dar în acel moment se va petrece ceva de mirare: toate bilele vor rămâne imobile cu excepţia ultimei, care se îndepărtează cu un anumit unghi din poziţia sa iniţială. Iată un fapt de o importanţă considerabilă: ultima bilă din serie e cea care suportă consecinţele şocului, în timp ce celelalte bile acţionează ca simpli transmiţători.

Dacă vom reflecta asupra acestei legi, vom găsi un mare număr de aplicaţii în existenţa noastră. Fiecare ţară, fiecare societate reprezintă un sistem de bile legate între ele; dacă unul dintre membrii săi comite o crimă, care e bila ce se va depărta, adică va plăti greşeala? Ultima bilă din seria căreia îi aparţine această societate. Dar ignorăm tot timpul cine va fi această ultimă bilă.

Înţelegeţi acum natura legăturii care există între oameni. Credeţi că puteţi face un anumit lucru fără consecinţe pentru voi înşivă. Da, poate pentru moment, dar alţii vor fi atinşi, ei reprezintă ultima bilă din serie. E adevărat pentru bine, ca şi pentru rău. Prima bilă poate să spună: „Am lovit vecina mea şi nu s-a întâmplat nimic”. Da, aparent, nu s-a produs nimic, dar ea nu ştie că ultima bilă din serie a fost atinsă.

Şi aceasta nu e totul. Pentru că ultima bilă care a suportat şocul se îndepărtează şi recade şi se produce acelaşi fenomen în sens invers, noi vibraţii se propagă din aproape în aproape şi acum prima bilă din serie e cea care se îndepărtează şi recade. Ea suportă deci şocul reacţiunii.

Aceasta semnifică că nefericirile noastre provin din greşelile pe care le-am făcut în trecut sau chiar în vieţile anterioare; suportăm acum reacţiunea. Cel ce are timp să studieze şi să verifice va recunoaşte adevărul acestei legi.

Vreţi să fiţi iubit? Iubiţi, e foarte simplu. Cel ce iubeşte provoacă aceleaşi forţe în univers şi aceste forţe vor reveni într-o zi la el. Chiar dacă vrea să scape, nu v-a putea, toată lumea îl v-a iubi. Sunt, dacă vreţi, aceleaşi legi ca în agricultură. Da, putem spune că agricultura se bazează pe legea acţiunii şi reacţiunii: recoltăm ceea ce semănăm. Aţi semănat un grăunte

de grâu şi recoltaţi zece. Vedeţi, totul vine amplificat. Atunci, de acum înainte, fiţi atenţi, nu numai la tot ceea ce faceţi, dar şi la gândurile, sentimentele, dorinţele voastre, pentru că dacă încep prin a face rău altora, într-o zi voi veţi fi loviţi la rândul vostru.

Cap. 12 - Mâna

Totul trece şi se transmite prin mâini şi asupra a tot ce atingeţi lăsaţi urme pe care voi singuri le imprimaţi. Faptul că se poate ca după amprentele digitale să se descopere identitatea unei anumite persoane, şi că în întreaga umanitate nu există două amprente identice dovedeşte că mâna e capabilă să exprime caracterul unic al unei fiinţe. Tot ceea ce trece prin mâinile voastre, fluidele voastre, emanaţiile voastre, se impregnează cu chintesenţa fiinţei voastre. Un adevărat medium, un adevărat clarvăzător poate, plecând de la un obiect pe care l-aţi atins, să cunoască calităţile voastre, defectele voastre, starea voastră de sănătate, evenimentele vieţii voastre actuale şi ale vieţii voastre trecute.

Lăsaţi deci amprente pe toate obiectele pe care le atingeţi. Când dăruiţi un obiect cuiva, odată cu acel obiect daţi şi ceva din voi înşivă, şi dacă nu trăiţi o viaţă convenabilă, el va transmite undele negative pe care le-aţi introdus în el. Chiar dacă acel cadou e un obiect magnific şi de mare preţ, el nu va face nici un bine celui căruia l-aţi dăruit. Pentru că nu e suficient a dori să facem o plăcere cuiva pentru a-i face şi un bine. Pentru a face bine, trebuie ca nu numai inima, dar şi intelectul şi corpul fizic, prin emanaţiile lor pure şi luminoase, să realizeze acel bine. Dacă nu, daţi ceva bun, dar învelit de miasme.

Mâinile noastre sunt ca nişte antene care au posibilitatea de a atrage şi de a recepţiona curenţi de energie din oceanul cosmic în care suntem scufundaţi. Şi dacă nu captăm decât foarte slab aceşti curenţi, e pentru că conştiinţa noastră e în altă parte sau e adormită. Magii ştiu să se folosească de mâinile lor pentru a primi forţe sau de a le proiecta, pentru a le reţine sau a le orienta, pentru a le amplifica sau a le diminua... Se spune în Vechiul Testament că atunci când Moise ridica mâna în timpul bătăliilor, poporul său obţinea victoria. Pentru că Moise cunoştea puterile mâinii, el proiecta forţe şi atrăgea entităţi care veneau să-i ajute pe războinici; şi când bătălia se prelungea şi el începea să obosească, veneau alţi bărbaţi să-i susţină braţul.

Dacă putem utiliza puterea mâinii pentru ostilităţi, de ce să nu o utilizăm pentru a crea dragoste şi armonie? Când unii sunt pe cale de a se masacra, ridicaţi mâna şi ei vor arunca armele pentru a se îmbrăţişa. Ei nu vor mai vrea să se bată, pentru că vor recepţiona undele benefice pe care le trimiteţi.

Doar cel ce ştie cum să ţină mâna pentru a primi forţe şi a le proiecta asupra lui însuşi şi asupra altora pentru a echilibra, a curăţa, a hrăni, a anima, devine un fiu al lui Dumnezeu.

Importanţa mâinii apare în particular în viaţa cotidiană, pentru că ea serveşte ca mijloc de comunicare între fiinţe. Când oamenii se întâlnesc sau se despart, ce fac ei? Ei ridică braţul, pentru a saluta, sau îşi strâng mâna. De aceea, trebuie să fiţi vigilenţi asupra a ceea ce daţi cu mâna. Dacă o faceţi pentru a saluta, e pentru a face bine, e pentru a da ceva. Cel ce nu ştie să dea nimic arată cât de sărac şi mizerabil este.

Evident, pentru mulţi, o strângere de mână sau un salut al mâinii nu sunt decât semne convenţionale, şi în acest caz, ar fi mai bine să se abţină. Dacă salutăm distant, rămânând închişi, e inutil. Dar pentru cei care au conştiinţa trează, e un gest formidabil de semnificativ şi operant prin care poate încuraja, consola, umple de viaţă creaturile, prin care le poate da multă dragoste. Un salut trebuie să fie o adevărată comuniune, să fie puternic, armonios, viu.

Dar mâna nu e numai un mijloc de a intra în relaţie cu fiinţe umane, ea e de asemenea un mijloc de a intra în relaţie cu natura. Când un adevărat mag deschide uşa sa, dimineaţa, el salută toată natura, arborii, cerul, soarele... El ridică mâna şi spune bună ziua întregii creaţii. Poate vă întrebaţi la ce serveşte acest lucru... Ei bine, pentru a se lega de îndată la sursa vieţii. Da, pentru că natura vă răspunde. Când mă apropii de un lac, de un minte, de o pădure, le salut şi le vorbesc. Şi de câte ori, dimineaţa, ies în grădina mea, salut toată natura şi îngerii celor patru elemente, îngerul aerului, al pământului, al apei şi al focului, şi chiar gnomii, ondinele, syfele, salamandrele. Atunci, îi văd, cântă, dansează, sunt mulţumiţi. Şi arborilor, pietrelor, vântului le spun de asemenea: „Salut! Salut!”

Încercaţi să faceţi şi voi la fel, şi veţi simţi în interior că ceva se echilibrează, se armonizează, şi multe obscurităţi şi lucruri neînţelese vă părăsesc, foarte simplu, pentru că v-aţi decis să salutaţi natura vie şi creaturile care o locuiesc. În ziua în care veţi şti să întreţineţi aceste legături vii cu întreaga natură, veţi simţi adevărata viaţă intrând în voi.

Mâna e un instrument magic. Tot ceea ce fac oamenii în prezent cu ea e nimic în comparaţie cu ceea ce ar putea face. Prin mâini, omul ajunge la tot ce

posedă şi tot viitorul său este încă în mâinile lui. Mâna e o fiinţă vie, ea are creierul său, sistemul său nervos, stomacul său. Da, la fel cum universul se reflectă în diferitele organe ale corpului nostru, organele corpului nostru se reflectă în mână. Faţă de corpul nostru, mâna are aceleaşi relaţii pe care la are corpul nostru faţă de univers.

Cap. 13 - Privirea

Ochii ne permit să percepem lumina, culorile şi formele, aşa cum urechile ne permit să percepem sunetele. Urechile sunt organe pasive, receptive. Dar spre deosebire de urechi, ochii pot deveni emisivi, activi, pentru că prin privirea sa omul vorbeşte, sugerează, influenţează, comandă. Astfel putem plasa privirea în categoria gesturilor şi, ca şi gesturile, ea trebuie stăpânită, educată, pentru a nu produce decât efecte benefice.

Prima regulă este de a nu privi oamenii fix pentru a ne impune lor, nu avem acest drept. Dar nu e bine nici să-i privim pasiv, cu ochi neexpresivi, pentru că ei se vor simţi demagnetizaţi, vampirizaţi. Da, vampirismul există sub tot felul de forme: gesturi, cuvinte, privire... Anumite persoane sunt atât de dezvoltate în vampirism, conştient sau inconştient, încât prin privirea lor aspiră întreaga voastră vitalitate. Am constatat-o adesea. Există oameni a căror privire nu îmi place să o întâlnesc, pentru că ei paralizează energiile mele, simt o senzaţie de toropire ce mă năpădeşte, şi nu pot face nimic pentru ei. În timp ce alţii, care au o privire vie, îmi dau ceva privindu-mă, şi eu pot atunci să le dau mai mult.

Trebuie să vă gândiţi să observaţi şi să supravegheaţi expresia ochilor, întrebându-vă: „Oare dau sau primesc?” E bine să dai şi nu e deloc rău a primi în schimb, pentru că e important să facem schimburi. Avem dorinţa de a fura celui care nu încetează să tot ia, pentru că e ca un hoţ, în timp ce suntem atraşi de cel care ştie să dea, să strălucească, pentru că practică cea mai înaltă magie.

Trebuie deci să-i priviţi pe ceilalţi cu dragoste, dar fără insistenţă, într-un fel în care îi lăsaţi liberi. Nu încercaţi să-i obligaţi să răspundă la privirile voastre şi să se manifeste conform dorinţelor voastre. Pentru că cel ce primeşte o astfel de proiecţie a voinţei voastre se simte deranjat, violentat, şi nimic nu-l mai poate face să se deschidă către voi. El rămâne insensibil la toate manevrele voastre. Secretul pentru a-i câştiga pe ceilalţi este dragostea dezinteresată, care nu încearcă niciodată să pună mâna pe sufletul sau inima lor prin violenţă.

Astrologii vă vor spune că oamenii au o anumită privire după planeta care domină în tema lor. Dacă este Luna, au o privire vagă şi visătoare, arătând că sunt cu capul în nori. Dacă e Mercur, ochii lor cercetează peste tot, şi descoperă câteodată... ceea ce se găseşte în buzunarele voastre! Venusienii vă trimit o privire languroasă şi vă aruncă ocheade pentru a vă atrage. Marţienii vă fixează cu un aer sfidător ca şi cum v-ar spune: „Atenţie, sunt gata să lupt cu dumneavoastră!” Jupiterienii vă înconjoară cu priviri protectoare care semnifică: „Bazaţi-vă pe mine, pot să vă ajut, cunosc persoane importante, le voi vorbi de dumneavoastră”. Privirea saturnienilor e plină de bănuieli, vă examinează cu neîncredere, pentru că ei

cred că aveţi de gând să le faceţi un rău. Soarele vă priveşte deschis, cu o mare limpezime.

Cum trebuie să ne privim? În tot cazul, nu în maniera lui Saturn care aruncă priviri bănuitoare. Îmi veţi obiecta că dacă nu ne îndoim un pic, vom fi înşelaţi şi jecmăniţi. E adevărat, dar dacă veţi rămâne de acum înainte neîncrezător, veţi crea aceeaşi stare de spirit în alţii şi traiul nu vă va fi mai uşor.

În majoritatea cazurilor, când oamenii se întâlnesc unii cu alţii pe stradă sau în altă parte, ei se privesc cu indiferenţă, ca nişte străini sau chiar ca nişte inamici. Dacă nu au nici un interes să atragă atenţia cuiva, ei nu se gândesc să-şi arunce priviri de bunătate, de lumină, care ar putea ajuta. Cu toate acestea, când cineva e scufundat în îndoială, durere, disperare, aveţi, prin intermediul privirii voastre, posibilitatea de a-i da curaj. Peste tot, pe străzi, în trenuri, autobuze, metrou, întâlniţi mulţi oameni pe care puteţi să-i ajutaţi cu priviri bune şi cu gânduri pozitive pentru a-i susţine. Pe moment, nu îşi vor da seama de ce faceţi pentru ei, dar sufletul lor şi entităţile spirituale care locuiesc în ei vor şti să primească ceea ce le trimiteţi, şi astfel starea lor se va îmbunătăţi.

Câteodată, vă simţiţi subit fericit, dilatat, fără a şti pentru ce. Totuşi, e foarte simplu. Nu vi s-a întâmplat niciodată, mergând pe stradă, să întâlniţi pe cineva pe care l-aţi plăcut şi căruia i-aţi trimis în trecere un gând, un sentiment de iubire sincer? Această persoană nici măcar nu v-a văzut, dar ea a primit ce i-aţi trimis şi fără îndoială s-a simţit înbogăţită. Ei bine, atunci când sunteţi subit fericit, e pentru că un locuitor al lumii

invizibile, trecând pe lângă voi, v-a privit şi v-a lansat o rază de iubire care a atins inima voastră.

Da, în lumea invizibilă există fiinţe care vă îndrăgesc şi când vă întâlnesc, ele vă aruncă o privire bună. Dar se poate să întâlniţi un inamic, şi în acel moment vă veţi simţi brusc rănit, lovit. Peste tot pe pământ, mulţimi de oameni se întâlnesc, se amestecă şi fac schimburi între ei. Este la fel şi în lumea invizibilă: aici, deasemenea, ne mişcăm în mijlocul unei mulţimi de fiinţe; unele ne trimit unde benefice, altele curenţi nocivi, şi astfel se explică multe din stările noastre. Puterea privirii e imensă şi se întâmplă ca unele persoane să se îmbolnăvească pentru că, fie că în lumea vizibilă, fie că în lumea invizibilă, fiinţe care nu le iubesc le-au privit cu răutate.

Trebuie să ne purtăm în aşa fel încât să nu privim urât orice ar fi. Pe pământ, oamenii se fulgeră fără încetare cu priviri ostile. Mulţumiţi că pe pământ legile sunt mai puţin severe decât în Împărăţia lui Dumnezeu, pentru că dacă un locuitor al Împărăţiei lui Dumnezeu îşi permite o singură privire ostilă, va fi imediat alungat şi va trebui să coboare şi să rătăcească în regiunile inferioare. Desigur, noi toţi am fost expediaţi pe pământ pentru că am aruncat măcar o privire rea! Ni s-a închis în nas poarta Paradisului şi am căzut într-un loc unde aceste greşeli sunt comise în mod cotidian. De altfel, războiul este una din consecinţele privirilor pe care oamenii nu încetează să şi le arunce unii altora.

Trebuie să ne apropiem de alte fiinţe uitându-ne la ele cu dragoste spirituală, ca soarele, care privindu-ne în fiecare zi, ne trimite unde de viaţă. Soarele e o imagine a lui Dumnezeu, cea mai frumoasă, cea mai sublimă. În fiecare zi trebuie să ne prezentăm în faţa

lui Dumnezeu pentru a-L contempla şi a încerca să atragem o privire a ochilor Lui. O singură privire de-a lui Dumnezeu poate să ne transforme, şi nu o vom mai uita niciodată. De aceea trebuie să lucrăm mult timp în a ne apropia de Dumnezeu, pentru a obţine ca El să ne arunce o privire.

Viaţa spirituală începe prin educarea privirii. Evident, cuvântul privire este aici simbolic. Totul poate fi exprimat prin acest cuvânt: privirea e o proiectare de forţe, de energii benefice sau malefice, tenebroase sau luminoase. Astrologia a înţeles bine importanţa privirii. Studiaţi-o şi veţi vedea că ea se explică pe de-antregul prin privire: o planetă într-o temă aruncă o proastă privire la o alta şi aceasta atrage pentru persoana respectivă anumite condiţii dificile din care ea nu poate ieşi decât cu mare suferinţă; pentru că „privirile” pe care astrele şi le aruncă se cristalizează în planul fizic, şi cum planul fizic opune o mare rezistenţă, nu putem să le modificăm foarte uşor.

Pentru a neutraliza influenţele proaste ale planetelor, trebuie să începem prin a învăţa să privim cu bunătate toată creaţia, de la pietre, plante, la stele... Pentru că atunci Cerul însuşi ne va arunca priviri favorabile, neutralizând tot ceea ce am primit de la duşmanii noştri din planurile fizic, astral, mental, pe timpul tuturor încarnărilor.

Privirea e punctul de plecare a multor lucruri în viaţă. Dragostea, accidentele încep cu o privire. Un bărbat a văzut o femeie, i-a aruncat o anumită privire şi ea s-a îndrăgostit de el; înlănţuirea tuturor evenimentelor care vor urma provin din această privire. La fel, cel ce priveşte urât declanşează dezordini şi conflicte.

Studiaţi această problemă în viaţa voastră familiară, în viaţa socială, şi veţi vedea că multe lucruri depind de maniera în care fiinţele se privesc unele pe altele. A se privi, e o întreagă ştiinţă; nu s-a studiat încă suficient influenţa privirii asupra destinului omului. Nu spuneţi că e un detaliu fără importanţă. Totul este în privire, pentru că e o sinteză a fiinţei, şi în plus, imprimă o pecete peste tot unde se pune. Pentru a vă schimba privirea, trebuie să vă schimbaţi toată existenţa, felul vostru a gândi, de a simţi, de a acţiona, pentru că prin intermediul privirii se manifestă tot caracterul şi temperamentul unei fiinţe, toate calităţile şi defectele sale care se revarsă asupra altor fiinţe sau lasă o amprentă asupra obiectelor. Privirea e de o foarte mare importanţă, de aceea astrologia nu se înşeală definind horoscopul unui om ca o sinteză a privirilor pe care le-au aruncat astrele la naşterea sa.

Când sunteţi furios pe cineva, aveţi tendinţa de a-i arunca priviri rele. Aveţi grijă, nu trebuie niciodată să aruncaţi priviri ostile; în astfel de momente, închideţi mai bine ochii şi transformaţi forţa ce acţionează în voi. Dacă aruncaţi priviri rele, veţi proiecta o forţă care va începe să acţioneze fără voia voastră, şi care se va întoarce într-o zi împotriva voastră.

Încercaţi de asemenea să nu ţineţi prea mult ochii plecaţi, pentru că vă legaţi astfel de puterile subterane. Ridicaţi-vă privirea din când în când spre cer, pentru a vă detaşa. Desigur, nu e bine să priviţi prea mult nici în sus. Şi dacă vorbiţi cu cineva privindu-l, nu vă îndreptaţi brusc privirea spre sol; nu e bine. Când vreţi să ştiţi ce e pe cale să facă cineva care e în apropierea voastră, întoarceţi fără grabă capul spre el; nu vă mulţumiţi să-i aruncaţi o privire ca de verificare,

e un obicei rău care dovedeşte că vă lipseşte sinceritatea, francheţea. În timpul unei conversaţii, nu trebuie să ascundeţi ochii, pentru că acest gest pune o barieră între lumea exterioară şi privirea interioară.

Va veni o zi când oamenii se vor privi aşa cum îi priveşte Dumnezeu. Nu vor mai avea gânduri rele unii faţă de alţii şi fiecare va exprima liber dragostea şi surâsul său prin intermediul ochilor. Privirea este limbajul lui Dumnezeu. Dumnezeu şi îngerii vorbesc prin intermediul privirii. În Cer, nimeni nu are timp să se oprească pentru a vă vorbi: îngerii parcurg spaţiul cu o mare viteză, superioară celei a luminii, iar în trecere vă aruncă o privire de care vă veţi aduce aminte o eternitate şi care vă va vindeca, vă va ilumina, vă va salva. Nimic de pe lume nu se poate compara cu aşa o privire. E adevăratul limbaj al Cerului.

În viitor, oamenii nu îşi vor vorbi decât prin ochi, pentru că gura nu e capabilă să exprime toate sentimentele subtile. Imaginaţi-vă că, trecând pe stradă, întâlniţi anumite persoane care vă aruncă fiecare o privire pură, sinceră, luminoasă. Veţi avea impresia că intraţi în Împărăţia lui Dumnezeu. Dacă sunteţi deznădăjduit, veţi fi imediat vindecat, reactivat, de aceste priviri pline de încredere. Experienţa deja v-a învăţat care este puterea privirii. E păcat că aţi făcut numai experienţe cu priviri care v-au tulburat sau v-au rănit.

Să ne oprim acum câteva minute şi fiecare dintre voi să încerce să trimită tuturor fiinţelor de pe pământ priviri de lumină şi de dragoste...

Cel care nu e stăpânul privirii sale nu poate fi acceptat într-o Şcoală iniţiatică. Dacă declanşaţi zilnic

inconştient forţe negative, cum speraţi să primiţi cele mai mari revelaţii din Cer? Adevăraţii discipoli ai Ştiinţei divine ştiu să trimită privirea şi salutul lor fiinţelor luminoase ale lumii invizibile. Ei ştiu să-şi trimită în fiecare zi salutul lor acestor fiinţe şi să-l primească pe al lor în schimb; ei se simt astfel din ce în ce mai întăriţi şi iluminaţi.

Cap. 14 - Puterea magică a încrederii

Bănuielile, neîncrederea, îndoiala sunt forţe distructive. Eu nu spun că nu trebuie să fiţi niciodată neîncrezători sau să aveţi îndoieli, nu, orbirea nu e un sfat. Dar vreau să vă atrag atenţia asupra forţelor negative pe care fiinţa umană le declanşează şi le proiectează la rândul său, întreţinând în ea neîncrederea şi bănuiala.

Când bănuiţi pe cineva, fără a vă da seama, îl împingeţi să facă ceea ce bănuiţi. Un soţ, de exemplu, o bănuieşte pe soţia sa că a fost în braţele unuia sau altuia şi o acuză că a fost infidelă. În realitate, nu e adevărat, ea protestează, se justifică, dar degeaba, soţul e de o gelozie maladivă şi o interoghează fără încetare asupra celui mai mic gest, îi face scene. Ce se petrece după un timp? Această femeie, care a vrut să rămână fidelă soţului ei, ajunge să-l înşele şi ea e prima care se miră, nu înţelege cum a ajuns să fie antrenată să comită un adulter. E foarte simplu: soţul ei a împins-o: da, prin acuzaţiile sale, el a creat condiţii favorabile, a sugestionat-o în planul astral, şi săraca, a sfârşit prin a comite acest lucru. Cu toate acestea, ea era cinstită, voia să reziste... Atunci vedeţi cum aceşti nefericiţi soţi provoacă chiar căderea propriilor lor soţii! Şi e la fel pentru un bărbat care, forţat să asculte

reproşurile soţiei lui că o înşeală, sfârşeşte prin a o face. Doar este necesar ca cuvintele să corespundă realităţii! Câte tragedii şi drame au ca origine îndoiala, bănuielile şi lipsa de încredere!

Deci, femeile, bărbaţii sunt creatorii inconştienţi ai binelui şi răului. De ce e atât de greu să înţeleagă această lege psihologică şi magică? Şi asta nu e totul. Cum v-am spus de mai multe ori, trebuie să ţinem cont de faptul că fiinţa umană posedă două naturi: o natură superioară şi o natură inferioară, şi efectele pe care le produceţi asupra unei fiinţe depind deci de forţele pe care le treziţi în una sau alta din aceste două naturi. Atunci când nu încetaţi să emiteţi bănuieli asupra cuiva, vă legaţi de natura sa inferioară, şi nu numai că o întăriţi, dar primiţi de la ea curenţi, şi într-o zi veţi avea aceleaşi defecte şi slăbiciuni ca şi cel asupra căruia aţi fost pornit. Dacă vă ocupaţi continuu de defectele altora, deschideţi în voi înşivă o poartă pentru a le lăsa să intre şi prin această manieră de a acţiona vă întârziaţi propria evoluţie.

Când nu aveţi în cap decât viciile şi crimele oamenilor, atrageţi toate entităţile rele care sunt acolo, la adversarul vostru, vecinul vostru, sau la membrii familiei voastre; atunci nu vă miraţi dacă într-o zi vă veţi simţi degradat. E un fenomen magic, e foarte simplu. Şi contrariul e valabil, de asemenea. Dacă vă veţi decide să nu vă mai gândiţi la defectele cuiva, ci să vă legaţi de virtuţile sale, de spiritul său, fie că o ştie, fie că nu, se vor stabili legături şi curenţi între el şi voi, şi într-o zi veţi ajunge să aveţi calităţile sale. Când vom cunoaşte această lege mare a schimburilor, a osmozei, a fuziunii, vom înţelege că trebuie să încetăm să ne legăm de slăbiciunile altora, şi din contră, va trebui să căutăm fiinţe foarte evoluate pentru a avea

schimburi cu ele. Astfel lucrează cei ce sunt inteligenţi. Ceilalţi, care sunt biete creaturi slabe, mizerabile, stupide, nu se înverşunează decât asupra defectelor altora, asupra urâţeniei altora, fără a şti ce îi aşteaptă.

Trebuie să încetaţi să mai trăiţi cu îndoieli, bănuieli. Vă imaginaţi că eu trăiesc cu îndoieli? Nu, de la început eu lucrez cu certitudine şi încredere, le dau credit oamenilor. Eu ştiu că mulţi oameni sunt handicapaţi pentru că destinul li se împotriveşte, dar ştiu că, dacă le dau un mic capital, simbolic vorbind, ei vor putea să-şi deschidă un mic butic şi să câştige atâţi bani încât să-mi dea după aceea înapoi acest capital, iar apoi vor putea chiar să-i ajute pe alţii. Deci, şi ei vor putea să le dea credit altora pentru ca să se poată redresa şi ieşi din dificultăţi. Dacă Dumnezeu nu ar da credite oamenilor, nici unul dintre ei nu ar putea subzista. Şi eu, mă străduiesc să acţionez ca şi Dumnezeu. Mulţi oameni au venit după mine, eu vedeam că sunt doar bieţi oameni cumsecade, dar le-am acordat încredere; unii au lucrat, au învăţat, şi acum îmi dau înapoi din ceea ce le-am dat. Dacă nu le-aş fi dat credit, bieţii de ei, s-ar fi chinuit etern.

Fără încredere, nimic nu poate să meargă. Chiar când mergeţi cu maşina voastră, sunteţi obligaţi să aveţi încredere în toţi ceilalţi conducători care sunt pe şosea. Dacă vă gândiţi fără încetare: „O, acesta nu ştie să conducă! Acesta mă va lovi!..”. veţi fi tulburat şi voi veţi fi cei care vă veţi arunca peste ei. Încrederea e absolut necesară pentru ca totul să funcţioneze. Dacă voi credeţi că, atunci când privesc anumite persoane, eu nu văd slăbiciunile care sunt acolo, marcate pe feţele lor, vă înşelaţi! Să presupunem însă că eu nu am nici intuiţie nici clarviziune, că nu am studiat fizionomia şi nu vă voi spune ceea ce văd. De altfel, nu o spun

niciodată, acestea le ţin pentru mine. Eu dau credit la toată lumea, acesta e secretul meu. Graţie acestei încrederi, am reuşit să fac ceva. Dar nimeni nu vrea să mă imite. Nu vreţi să înţelegeţi că încrederea trezeşte tot ceea ce e divin la alţii.

Când aveţi încredere în cineva, chiar dacă e beţiv, vicios, slab, această încredere pe care o manifestaţi îl împinge să se amelioreze pentru a vă arăta că nu v-aţi înşelat asupra nobleţii sale. Chiar şi un criminal căruia îi arătaţi încredere va reuşi să se transforme. Încrederea dezarmează fiinţele, dar voi nu vreţi să-i studiaţi puterea. Evident, din timp în timp, din cauza încrederii voastre, veţi avea câteva surprize... Sunt riscurile meseriei! Dar în comparaţie cu lucrurile bune pe care le-aţi primit, nu merită pentru acestea să nu aveţi încredere. Într-o ladă de pere sau fructe sunt totdeauna câteva care sunt stricate, şi pentru aceasta merită să aruncăm toată lada? Printre cei cărora le-am arătat încredere, sunt unii care mi-au făcut mult rău. Da, dar sunt şi mai mulţi care sunt aici pentru a-mi reda încrederea însutit.

Toţi cei care nu au înţeles rolul magic al încrederii sunt prudenţi, închişi, rezervaţi, bănuitori, şi trec ca inteligenţi. Evident, nimeni nu-i va muşca, poate, dar nimeni nu-i va iubi. Atunci, nu merită să fii puţin muşcat, împuns, dar pentru a avea în final întreaga lume de partea ta? Poate că unii nu vor fi la înălţimea încrederii voastre şi vă vor trăda... Cui o spuneţi? Dar sub pretextul că unii oameni sunt slabi, egoişti, necinstiţi, ingraţi, trebuie să-i dispreţuim şi să-i rejectăm pe toţi ceilalţi, definitiv? Ei nu, nu e o filozofie bună.

Dacă oamenii ar cunoaşte legile magice, în ciuda nenorocirilor, în ciuda accidentelor, în ciuda răutăţilor

şi trădărilor, ei ar continua să aibă încredere, să-i lumineze pe alţii, să-i ajute, să le deschidă comorile întregii naturi. Pentru că, într-o zi, toate creaturile care le-au făcut rău vor plânge cu lacrimi amare dându-şi seama că erau pe cale să masacreze pe cel mai mare binefăcător al lor. Da, atunci când se vor vedea cât de josnice au fost, nu vor mai şti unde să se ascundă pentru a plânge. Când am înţeles acestea, am ales încrederea, dragostea şi răbdarea, iar pe toţi acei care nu se gândesc decât cum să-mi sape mormântul încec să-i suport şi continui să le dau tot ceea ce am mai bun.

În realitate, nu există o fiinţă mai crudă decât un Iniţiat, pentru că el a găsit cea mai teribilă răzbunare. El îşi spune: „Toţi ceilalţi se răzbună cu critici, acuzaţii, arme, dar acestea nu sunt eficace. Nu te răzbuni cu adevărat pe inamicii tăi căutând să le faci rău, ci continuând să-i luminezi, să-i hrăneşti, pentru că într-o zi, când vor înţelege că au fost mârşavi şi ingraţi, nu vor mai şti cum să se scuze şi să-şi repare greşelile.”

Eu am decis o dată pentru totdeauna să nu mă ocup de ceea ce fac oamenii. Mă gândesc că alţii, cei ce i-au trimis pe pământ au ştiut ce trebuie făcut cu ei. Eu nu sunt un judecător şi îmi fac numai treaba mea. Voi, dacă vreţi, ocupaţi-vă de tot ceea ce e inferior şi negativ în alţii, şi veţi vedea rezultatele! În acest timp, eu mă ocup de fiinţa voastră superioară, de Divinitatea care e în voi: vreau să o eliberez, să o hrănesc şi astfel voi câştiga într-o zi întreg Cerul. Da, am o întreagă ştiinţă în cap. Dacă nu o aveam, aş fi făcut şi eu la fel ca toată lumea. Dar graţie cunoştinţelor mele, graţie acestei lumini pe care mi-a dat-o Dumnezeu, încerc să beneficiez de tot ce există mai minunat. De ce nu v-aţi decide să faceţi ca mine?

Cap. 15 - Magia veritabilă: dragostea

Dragostea a fost cea care a învăţat pe oameni magia. Atunci când iubiţi pe cineva, proiectaţi asupra lui gândurile voastre, dorinţele voastre, încercaţi să penetraţi în inima sa, în capul său; astfel acţionaţi asupra lui, şi după calitatea şi forţa dragostei voastre, faceţi ravagii sau creaţi în el Împărăţia lui Dumnezeu. De ce credeţi că femeile, tocmai, sunt cele mai mari magiciene? Pentru că pe parcursul secolelor au fost mai mult persecutate de societatea în care trăiau: erau supravegheate, încuiate, nu puteau să-şi exprime dorinţele, sentimentele; atunci, ele au descoperit mijloace ocolitoare pentru a exprima ceea ce doreau. Aceste mijloacele sunt gesturile, vocea, privirea, surâsul, parfumurile. Astfel au devenit magiciene, maestre în farmece.

Da, dragostea este mama magiei, şi dacă unii sunt scandalizaţi de aceste cuvinte, nu au decât să analizeze lucrurile. Dacă se observă un pic cum acţionează atunci când sunt îndrăgostiţi, vor vedea că, inconştient deja, ei fac magie: se concentrează tot timpul asupra celui sau celei pe care îl (o) iubesc pentru a-i capta atenţia şi a-l (o) atrage, aleg condiţiile, situaţiile, care le permit să-l (o) seducă sau chiar să-l (o) prindă în capcană... Mai mult, alţii au mers mai departe: ei au utilizat puterile gândului, ale cuvintelor şi, prin incantaţii, conjuraţii au făcut apel la entităţile lumii invizibile şi la puterile astrelor. A ieşit o întreagă „ştiinţă” şi un întreg ritual care s-a transmis din secol în secol, din ţară în ţară.

Magia nu e nimic altceva decât expresia unei iubiri care se cere împlinită. Apoi, s-a extins şi în alte

domenii. După ce a fost în serviciul lui Venus, ea s-a pus în cel a lui Marte, Jupiter, etc. O persoană care se simte ofensată, rănită, vrea să se răzbune pe un duşman şi, în loc să ia o armă pentru a se debarasa de el, ea recurge la magie, o altă formă de magie cu alte invocaţii, alte obiecte, alte ritualuri. Sau, devorată de ambiţie, ea se serveşte de magie pentru a obţine puteri sau locuri pe care le doreşte, eliminând concurenţii săi. Atunci, vedeţi, există tot felul de magii, dar prima magie a fost acea a lui Venus, dragostea a fost cea care a inventat toate celelalte magii.

Când vedem cum înţeleg unii dragostea, cum se manifestă, ce metode folosesc, ne dăm seama că sunt pe cale de a se amesteca inconştient în magia neagră. Nu avem dreptul de a face tot posibilul pentru a seduce pe cineva, a vrea să ne impunem lui, a exercita o violenţă asupra lui. Dar când dragostea pune stăpânire pe anumite persoane, ele nu se interesează să ştie dacă acel sau acea pe care-i iubesc le împărtăşesc sentimentele, ele vor să fie iubite cu orice preţ şi, în acel moment sunt capabile de orice, chiar de vrăji. Dar vă previn, nu faceţi niciodată asta. De ce?

Să presupunem că prin conjuraţii şi formule magice, ajungeţi să forţaţi o fiinţă - bărbat sau femeie - să vă iubească, şi astfel să devină îndrăgostită până peste cap de voi: când vă va îmbrăţişa şi vă va da ceea ce doriţi, Infernul vi le v-a da pe acestea. Pentru că să nu credeţi că spiritele invocate prin formulele voastre magice care au venit şi s-au instalat în acea fiinţă pentru a satisface dorinţele voastre sunt spiritele cel mai luminoase. Nu, acestea sunt entităţi tenebroase care vor să intre în voi şi să vă ia forţele. Dacă aţi putea să le vedeţi, vi s-ar ridica părul în cap, aţi implora Cerul să vă elibereze. Practicile magice sunt

cea mai rea metodă de a obţine dragostea cuiva. Veţi avea poate în planul fizic ceea ce doriţi, dar veţi bea de pe buzele lui (ei) o otravă care se va infiltra până în sufletul vostru.

Trebuie să înţelegeţi că există în bărbaţi şi femei un element mai subtil cu ajutorul căruia trebuie să vă conduceţi relaţiile. Astfel veţi deveni mai larg, metodele pe care le veţi folosi în privinţa fiinţei pe care o iubiţi vor deveni mai inteligente, mai delicate, şi această fiinţă va începe să se ataşeze mai mult mai mult de voi pentru că va vedea că raţionaţi, că nu o violentaţi, că poate avea încerede în voi. Când va dispărea teama de nu a captura cea ce râvniţi, veţi înceta să mai fiţi tensionat, grosier, vidicativ, şi veţi vedea mai clar pentru a găsi soluţii problemelor care vi se pun.

Să presupunem chiar că soţul sau soţia nu vă mai iubesc. Spuneţi-vă atunci că acel suflet este liber, că el nu va fi cu voi etern, că înainte de voi ea (el) a iubit deja sute de soţi (soţii), şi va mai iubi şi după voi. De ce să vă spargeţi capul dacă nu vă mai iubeşte? Şi voi, iubiţi tot timpul?... L-aţi iubit de la creaţia lumii? Nu. Ei bine, staţi liniştiţi, şi să ştiţi că e injust să ceri totul de la o fiinţă atunci când voi vă consideraţi liberi să faceţi ceea ce vă place.

E mult mai important să învăţaţi să vă transformaţi dragostea. Ţineţi în mână fotografia bărbatului sau femeii pe care îl (o) iubiţi... De ce trebuie să murdăriţi şi să limitaţi această fiinţă proiectând asupra ei dorinţe senzuale, gâdindu-vă la mijloacele de a o înrobi, de a o face a voastră? Din contră, trebuie să o încredinţaţi Domnului, Mamei Divine spunând: „Iată, e fiica voastră, e fiul vostru, binecuvântaţi această fiinţă şi inspiraţi-mi cele mai bune gânduri pentru a putea să o

ajut în calea evoluţiei sale”. Şi chiar când vă mângâiaţi iubitul (iubita), capul său, părul său, în loc de a căuta numai plăcerea, gândiţi-vă să faceţi ceva pentru binele lui (ei) şi spuneţi: „Să te binecuvânteze Dumnezeu, fie ca în acest cap să domnească lumina, fie ca toţi îngerii să vină să se instaleze aici”. În acel moment, dragostea voastră se va transforma, nu va mai fi numai senzualitate, va deveni un sentiment extraordinar cum nu aţi mai cunoscut.

Ceea ce constituie cu adevărat bogăţia fiinţei umane, chintesenţa sa, adică gândurile, sentimentele, nu poate fi capturată. Cea mai mare iluzie e să vă imaginaţi că puteţi înlănţui un suflet uman. E la fel cum aţi vrea să legaţi nisipul sau cum aţi vrea să dirijaţi vântul. Sufletul nu poate fi dominat. Putem stăpâni corpul fizic, dar nu fiinţa misterioasă care locuieşte mai sus. Putem invoca entităţi ale lumii astrale şi putem să le impunem voinţa noastră, dar spiritul e liber, nu poate fi legat sau înlănţuit.

Doriţi să atrageţi iubirea cuiva? Toate mijloacele vă sunt interzise, cu excepţia unuia: să-i trimiteţi lumină. Nu trebuie să căutaţi să câştigaţi dragostea sau prietenia fiinţelor nici prin bani, nici prin seducţie, nici prin surâsuri. Ştiu că lumea întreagă foloseşte aceste mijloace, dar sunt cele mai slabe dintre toate. Singurul care e autorizat, cel mai puternic, este de a trimite celui sau celei de care vreţi să fiţi iubiţi cadouri de lumină, gânduri pure. Chiar dacă acea fiinţă e dură şi necinstită, aveţi răbdare, suportaţi tot şi continuaţi să o ajutaţi, să o iubiţi: dacă ţineţi cu adevărat la ea, mai repede sau mai târziu sufletul său o va simţi şi va începe să se ocupe mai mult de voi.

A vrea să posezi o fiinţă e o lipsă de inteligenţă. Unde e scris că soţul sau soţia voastră vă aparţin? Îl cunoaşteţi de doi ani, zece ani, dar el a fost creat înainte de a-l întâlni. El are părinţi, un Creator, există de milioane de ani, nu vă aparţine. Sunteţi amândoi asociaţi, e foarte simplu. Dacă vreţi să evitaţi grave neînţelegeri, şi chiar mari suferinţe, consideraţi-l nu ca posesia voastră ci ca asociatul vostru... voluntar sau involuntar.

Numai iubirea adevărată este cea care se întreabă cum poate hrăni natura superioară a unei fiinţe, cum să o susţină, cum să o lumineze, cum să o întărească. Din păcate, nu o vedem prea des; întâlnim mai curând oameni care nu se gândesc decât la ei înşişi, care caută numai să se satisfacă şi nu le pasă, orice s-ar întâmpla cu ceilalţi; ei îi sfâşie, le bulversează viaţa, le pradă viitorul, dar ceea ce contează e că-şi astâmpără foamea. Câţi se întreabă dacă dragostea lor va aduce ceva bun celei sau celui pe care îi iubesc? Câţi încearcă să discearnă natura nevoii care îi împinge? Ei au o nevoie, iată singurul lucru important pentru ei. Această nevoie e egoistă sau dezinteresată? Vine din Cer sau din regiunile infernului?... Ei nu o ştiu, şi nici nu vor să o ştie.

Iar voi, de acum înainte, înainte de a intreprinde ceva pentru a atrage spre voi pe cel sau pe cea pe care credeţi că îi iubiţi, reflectaţi, analizaţi-vă, şi întrebaţi-vă ce va aduce dragostea voastră acelei fiinţe: va progresa, va deveni mai liberă, sau îi va complica existenţa dezlănţuind în ea instinctele cele mai inferioare?

Trebuie să învăţaţi să vă gândiţi mai întâi la alţii. Dacă nu o veţi face, legile reîncarnării şi ale kharmei vor veni să vă aducă aminte şi vă vor reexpedia pe

pământ pentru a vă repara greşelile, şi adesea în mari suferinţe. Deci, pentru a evita să suferiţi, străduiţi-vă să iubiţi într-un fel mai nobil şi mai dezinteresat.

Prin spiritul lor, bărbatul şi femeia sunt reprezentanţii celor două principii masculin şi feminin care au creat lumea: bărbatul reprezintă Spiritul cosmic, al Tatălui Celest, şi femeia e reprezentanta Sufletului universal, al Mamei Divine. Ei nu trebuie să uite niciodată aceasta, pentru că această idee îi va ajuta să se vadă diferit şi să-şi transforme dragostea lor. Atunci când consideraţi fiinţa pe care o iubiţi ca reprezentatul sau reprezentanta Divinităţii, sunteţi obligat să vă purtaţi cu respect, cu veneraţie, şi ceea ce veţi primi de la această fiinţă e de o altă calitate, mai pură, mai luminoasă; fiecare devine pentru partenerul său un conductor de energii divine. Şi când vă veţi apropia unul de altul, în loc să vă limitaţi schimburile în planul inferior, vă veţi lega la Izvorul care este Dumnezeu, vă veţi extrage forţele din rezervoarele sale inepuizabile, vă veţi simţi adăpaţi, luminaţi, reînprospătaţi, întinereţi... şi fericiţi!

Trebuie să lucraţi în fiecare zi pentru a vă ameliora felul vostru de a iubi, şi nu numai felul de a iubi oamenii, ci şi felul de a iubi întreaga natură, universul întreg, îngerii, arhanghelii, Creatorul, pentru că această iubire va reveni într-o zi într-un fel sau altul şi vă va aduce o fericire pe care nu o gustaţi în braţele unui bărbat sau a unei femei.

Îmi aduc aminte, acum mulţi ani, era la Paris... Am meditat mult timp, m-am rugat, şi am ieşit să mă plimb pe bulevard pentru a mă destinde puţin. Era multă lume şi m-am încrucişat cu sute de persoane. La un moment dat, am văzut venind spre mine un cuplu, un băiat foarte tânăr şi o foarte tânără fată; şi în trecere,

tânăra fată mi-a aruncat o privire, dar ce privire, indescriptibilă, inexprimabilă!... întreg Cerul era în ochii săi, lumina, frumuseţea, dragostea... Cine a trecut prin această tânără fată? Desigur, nu ea m-a privit aşa, ci altcineva prin intermediul ei, ea nu era decât un instrument. Pentru că adesea, există fiinţe în lumea invizibilă care vor să ne arate dragostea lor: e poate sufletul nostru soră care nu e încarnat şi care uneori, prin intermediul ochilor altei persoane vrea să ne arunce o privire...

Zile întregi nu am putut uita acea privire a tinerei fete. Veţi spune: „Dar de ce nu aţi încercat să-i vorbiţi sau să o reîntâlniţi?” Nu, pentru că există lucruri pe care le ştiu şi pe care voi nu le cunoaşteţi. Pentru că nu ea mi-a aruncat acea privire, dacă aş fi încercat să o reîntâlnesc pentru a primi din nou acea privire, aş fi fost decepţionat: privirea sa nu ar fi putut exprima dragostea pe care o creatură celestă a vrut să mi-o dea prin intermediul ei. De aceea, dacă vi se întâmplă şi vouă ca un bărbat sau o femeie să vă arunce o privire prin intermediul căreia simţiţi că primiţi dragoste divină, rămâneţi cu această senzaţie, nu alergaţi după acea persoană crezând că va putea continua să vă privească astfel, pentru că nu ea v-a privit, ci entităţile luminoase care s-au servit de ea ca intermediar şi care acum au plecat mai departe.

Deci, înţelegeţi-mă bine, în loc să căutaţi cum să atrageţi în năvoadele voastre pe acel sau pe acea care vă place prin mijloacele cele mai reprobabile, gândiţi-vă că trebuie să vă schimbaţi felul vostru de a iubi. Nu magia e cea care aduce dragostea, ci dragostea, dragostea pură, dezinteresată, e adevărata magie. De aceea, întoarceţi-vă spre lumea divină în fiecare zi şi spuneţi: „O Îngeri, Arhangheli şi Divinităţi, dacă e un

lucru pe care vreau să-l cunosc, acesta este dragostea. Instruiţi-mă, învăţaţi-mă cum să iubesc”. În ziua în care veţi ştii cu adevărat să iubiţi, totul va cânta în voi, totul va vibra în armonie. Chiar dacă nu vorbiţi de ea, această dragoste se exprimă prin intermediul întregii voastre fiinţe şi influenţează benefic întreg anturajul vostru înainte de a reveni la voi. Chiar şi o piatră pe care o atingeţi cu dragoste va începe să vibreze diferit pentru voi. Numai dragostea ordonează, linişteşte, îndulceşte, armonizează, iluminează, aceasta e adevărata dragoste. Atunci, câţi oameni, credeţi, sunt capabili să iubească?

Cap. 16 - Nu căutaţi niciodată să vă răzbunaţi

Se întâmplă ca anumite persoane să vină la mine să se plângă că s-a făcut împotriva lor magie neagră; ele au avut o anumită boală sau un anumit accident, simt prezenţe ostile în jurul lor, şi sunt sigure că cineva le vrea răul şi le-a făcut magie neagră. Evident, privind aceste persoane, înţeleg că nu e adevărat, chiar ele însele sunt de vină pentru că au ajuns în această stare jalnică. Ele nu sunt rezonabile şi atunci e inevitabil, după un anumit timp, să nu întâlnească tot felul de dificultăţi în exterior şi în interior. Numai că, în loc de a recunoaşte erorile lor, e mult mai uşor să-i acuzi pe alţii. Pentru a ajuta aceste persoane, eu le spun: „Iată, pentru a şterge efectele acestei magii negre - pentru că trebuie câteodată să facem să pară că luăm în serios ceea ce ne povestesc - trebuie să vă puneţi serios pe treabă: în fiecare zi să vă rugaţi, să meditaţi, să învăţaţi să vă stăpâniţi gândurile, sentimentele, gesturile. Imaginaţi-vă că lumina intră în voi şi

penetrează toate celulele voastre”. După câtva timp, ele se vor simţi mai bine.

Celui ce crede că trebuie să se apere, voinţa îi argumentează: există un inamic care vrea să-i facă rău, şi voinţa îl împinge să facă ceva pentru a riposta. Dacă îi spun că el însuşi s-a auto îmbolnăvit, voinţa sa nu se va mobiliza pentru a lupta. Dacă boala vine de la el, el nu va lupta: nu ne place să ne batem cu noi înşine. În timp ce, dacă el crede că altcineva i se opune, e stimulat. De aceea, dacă unii cred că sunt victimele magiei negre, trebuie uneori să-i lăsăm să creadă totul, dându-le cele mai bune metode pentru a-şi ameliora starea. Şi cele mai bune metode sunt de a lucra asupra lor înşişi, pentru a se purifica şi a se lega de Cer.

Acum, e adevărat, magia neagră există şi unii pot fi victimele ei, dar nu trebuie să luptăm cu aceleaşi mijloace. Chiar dacă aveţi dovezi că cineva a făcut magie neagră împotriva voastră sau contra altei persoane, nu ripostaţi folosindu-vă şi voi tot de magia neagră. Utilizaţi numai metodele magiei albe, adică metodele luminii: protejaţi-vă, sau protejaţi persoana cu lumină. De câte ori v-am spus: cea mai bună protecţie este aura; forţele şi spiritele tenebroase nu au nici o priză asupra celui care are o aură puternică.

Desigur, există mijloace mai materiale, mai concrete. Puteţi, de exemplu, să vă puneţi acasă, sau mai bine afară, în faţa uşii voastre, o plantă cu spini: cactus, aloe, etc., şi cereţi acelei plante să vă protejeze dezagregând prin spinii ei curenţii negativi care vă sunt trimişi. Dar, repet, nimic nu face cât aura pe care aţi reuşit să o formaţi în jurul vostru graţie unei vieţi pure şi luminoase. Această viaţă pură, ca un izvor strălucitor, respinge tot ceea ce este rău.

Ei da, priviţi un izvor: el curge şi străluceşte fără încetare, şi chiar dacă cineva ar vrea să-l murdărească aruncând mizerii în apă, el continuă să curgă şi curentul va duce mizeriile. Izvorul va rămâne mereu curat, viu, pentru că nu încetează să curgă. Atunci, luaţi izvorul ca model, deveniţi asemănător lui, faceţi să strălucească dragostea voastră şi veţi fi protejaţi de entităţi şi de influenţe răufăcătoare, nici măcar nu veţi observa cum acestea încearcă să vă murdărească şi să vă facă rău, le veţi rejecta, aşa cum face izvorul.

Puteţi să vă protejaţi împotriva magiei negre, dar nu încercaţi să luptaţi împotriva magilor negri, pentru că nu e aşa de uşor, bunele intenţii nu ajung. Trebuie să fii luminos, foarte puternic, îndrăzneţ, pentru a înfrunta forţele răului, pentru că ele sunt înspăimântătoare şi cel căruia îi este frică, este doborât. Trebuie, de asemenea, să fi protejat de Arhanghelii Tsadkiel, Kamael şi Mikhael care sunt Arhanghelii sefiroturilor Hesed, Gebourah şi Tipheret. Tsadkiel e Arhanghelul milostiveniei şi culoarea sa e albastru safir. Kamael este Arhanghelul forţei şi culoarea sa e roşu rubiniu. Mikhael e Arhanghelul luminii şi culoarea sa e galben de aur. Dacă veţi învăţa să lucraţi cu aceste culori, cu virtuţile care corespund acestor culori, veţi ajunge puţin câte puţin să vă construiţi un zid de lumină.

Desigur, e natural, dacă cineva v-a făcut rău, sunteţi tentat să vă răzbunaţi, dar nu trebuie să o faceţi. Ştiţi exact, după dreptate, ce pedeapsă merită? A da o amendă de mii de franci unui om care nu are alţi bani pentru a trăi, e la fel cu a da aceasi amendă unui miliardar? Dacă credeţi că o persoană care v-a lezat merită neapărat o pedeapsă, adresaţi-vă lumii

invizibile spunând: „Iată, această persoană mi-a făcut asta şi asta, şi din cauza a ce mi-a făcut am acum mari dificultăţi în acel domeniu. Vă rog, deci, să interveniţi pentru ca răul a cărui victimă sunt să fie reparat”. Depuneţi astfel o plângere în faţa Cerului, ca şi cum aceasta s-ar petrece în cadrul vieţii curente în faţa tribunalelor, şi Cerul va vedea cum trebuie acţionat. Dar voi, în orice caz, nu faceţi nimic, nu căutaţi să vă răzbunaţi în nici un fel.

Cap. 17 - A exorciza şi consacra obiecte

Chiar dacă sunt foarte strâmtoraţi, majoritatea oamenilor au un loc unde locuiesc şi se servesc în viaţa cotidiană de tot felul de obiecte. Dar câţi dintre ei s-au gândit să le consacre? „Şi, de ce, spuneţi voi, să le consacrăm?” Pentru ca aceste locuri, aceste obiecte să acţioneze favorabil asupra voastră. Iată încă o problemă necunoscută. Oamenii nu ştiu că există mijloace pe care le pot folosi pentru a pune în acţiune forţe armonioase, benefice, care, dacă se gândesc să le folosească, îi vor ajuta în evoluţia lor.

În munca spirituală, trebuie, evident, să aveţi ca scop binele, dar răul există de asemenea, trebuie să o ştim şi să ţinem cont. Nu e suficient să invocăm binele pentru ca el să vină şi să se instaleze; cât timp nu aţi făcut să dispară anumite elemente impure, nocive, binele pe care l-aţi chemat se va învârti în jurul vostru, dar nu v-a putea intra. Iată de ce adevăraţii magi, care au studiat cele două aspecte ale naturii, binele şi răul, au înţeles că înainte de a consacra sau a sfinţi un obiect sau o fiinţă, trebuie mai întâi să respingă, să îndepărteze, să facă să dispară straturile opace depuse pe el.

Evident, e preferabil să intrăm în comunicare cu Cerul, cu forţele binelui, dar trebuie să ştiţi că, în planul materiei, primul lucru care trebuie făcut este de a exorciza, de a elibera obiectele şi fiinţele de toate impurităţile, pentru a putea apoi a le umple cu bine. Pentru ca binele să vină să se instaleze, trebuie mai întâi să-i pregătim terenul. De aceea, Iniţiaţii au lăsat anumite rugăciuni, anumite formule, destinate alungării răului. Se poate ca aceste formule să şocheze anumite persoane, dar când eşti ignorant, eşti des şocat. În loc de a fi şocat, trebuie să studiezi. Noi trăim într-o lume polarizată, ceea ce ne obligă să lucrăm cu două forţe: binele şi răul.

Toate ceremoniile religioase încep prin ritualuri de purificare: spălări, fumegări, rugăciuni sau formule care cer ca răul şi impurităţile să fie alungate. Aceste ritualuri presupun cunoaşterea binelui dar şi cunoaşterea proprietăţilor răului şi a puterii sale. Binele e paralizat atât timp cât există prezenţe care îi sunt ostile. De aceea, adeptul trebuie să se spele, să se purifice, şi atunci când e pur, virtuţile Sfântului Spirit coboară în el. Sfântul Spirit e atotputernic, dar când omul este pur.

Dacă cineva crede în puterea binelui, acesta sunt eu, dar eu ştiu că a crede nu e suficient. Dacă binele nu vine pentru a salva oamenii, pentru a-i hrăni, pentru a-i face inteligenţi, este pentru că ei nu îi deschid nici inima nici sufletul, şi binele se învârteşte în jurul lor fără a putea intra. Binele nu merge decât la cei la care totul e deschis, la cei care-l acceptă. Binele, binele... da, de acord, dar răul? Dacă nu ne gândim să-l respingem, nu o va face binele în locul nostru.

Câte nenorociri nu s-au văzut întâmplându-se cu obiecte sau locuri care au aparţinut răufăcătorilor sau

fiinţelor cu adevărat tenebroase! Intrate în posesia altor persoane, ele au provocat accidente; răscumpărate apoi de alţii, acestea nu le-au adus decât nenorociri, şi tot aşa, până au fost ori exorcizate ori distruse. Se povestesc numeroase istorii privind bijuterii, statuete, sau locuinţe care nu au provocat decât tragedii, pentru că ori au trecut prin mâinile vrăjitorilor şi au fost blestemate, ori au fost martore la evenimente teribile şi au fost impregnate cu vibraţii malefice.

Acestea nu sunt, din fericire, cazurile cele mai frecvente. Chiar dacă nu se ajunge la o asemenea situaţie, se poate spune că majoritatea obiectelor şi locurilor au fost expuse influenţelor a tot felul de persoane care nu au fost obligatoriu cele mai bine intenţionate şi s-au acoperit cu un strat fluidic opac care se opune ca un ecran trecerii luminii. Trebuie deci să începeţi prin a debarasa obiectele de aceste straturi, adică să le exorcizaţi, pentru a introduce apoi în ele fluide care le vor face adevărate talismane.

Încercaţi să fiţi conştienţi faţă de toate obiectele care vă cad în mână şi de care vă serviţi. Primul lucru care trebuie să-l faceţi este de a cere lumii invizibile să le purifice, să le exorcizeze, în cazul că anumite persoane, anumite evenimente, ar fi lăsat urme dizarmonioase susceptibile să acţioneze defavorabil asupra voastră. Deci, începeţi prin a ruga Cerul să vă trimită ajutorul spiritelor luminoase pentru a curăţa aceste obiecte de toate particolele şi influenţele negative. Apoi, consacraţi-le unei virtuţi, unei entităţi celeste, cerând entităţilor celeste să binevoiască să locuiască în acel loc sau obiect sau să impregneze acel obiect pentru a vă fi favorabil. Dacă vă obişnuiţi cu astfel de practici, veţi vedea cât de mult veţi fi ajutaţi,

susţinuţi, întăriţi. Viaţa voastră va lua un sens nou şi veţi binecuvânta Cerul pentru această lumină nouă.

Câte mănâncă şi beau oamenii, câte veşminte poartă, câte obiecte utilizează care sunt încărcate cu amprente obscure... şi nu îşi dau seama! Ei bine, acestea îi împiedică în evoluţia lor. Iată, vă revelez astăzi un mare adevăr, pe care toate învăţămintele iniţiatice îl cunoşteau încă din Antichitate, şi care trebuie să ia loc din ce în ce mai mult în viaţa voastră.

Locuiţi într-o casă... gândiţi-vă să o binecuvântaţi, să o consacraţi lui Dumnezeu pentru ca ea să acţioneze favorabil asupra familiei voastre, asupra sănătăţii copiilor voştri, asupra intelectului lor, asupra sufletului lor, asupra spiritului lor. Şi în loc să vă serviţi de aparate şi de ustensile gândindu-vă la altceva sau chiar bruscându-le, deteriorându-le, de ce nu o faceţi conştienţi, cu dragoste? Eu nu vă spun, desigur, să transformaţi o mătură, o cratiţă sau un aspirator într-un obiect magic, dar cine ştie dacă maniera în care vă serviţi de obiecte nu le influenţează într-un fel nociv sau benefic? Ceea ce e sigur în orice caz, e că voi veţi fi influenţaţi. Faceţi experienţe şi veţi vedea că bruscarea obiectelor nu produce aceleaşi efecte ca şi a vă servi de ele cu dragoste. Orice aţi face, trebuie să învăţăţi să o faceţi încercând să aduceţi ceva bun vieţii.

Să luăm o zi, cam aşa: dimineaţă vă treziţi, şi imediat o întreagă serie de procese se declanşează, gânduri, sentimente, acte, de asemenea: vă sculaţi, aprindeţi lumina, deschideţi ferestrele, vă spălaţi, pregătiţi micul dejun, etc. Câte lucruri de făcut, şi toată lumea e obligată să le facă! Diferenţa e că unii le fac maşinal, mecanic, în timp ce alţii caută să introducă

viaţa în ele, şi din acel moment, totul se transformă, totul ia un nou sens şi ei vor fi fără încetare inspiraţi.

Evident, vedem mulţi oameni care se arată dinamici, întreprinzători, dar întreaga lor activitate e limitată la a urmări succesul, banii, gloria; ei nu fac nimic pentru a-şi face viaţa mai armonioasă, mai simţită, şi nu e prea inteligent, pentru că această activitate debordantă nu reuşeşte decât să-i epuizeze şi să-i îmbolnăvească. Când vor înţelege aceştia că scopul vieţii omeneşti nu este de a reuşi în plan material? Succesul nu durează decât puţin timp, şi apoi se văd în lumea cealaltă, goi şi săraci?.

Deci, ceea ce vă rămâne de făcut e foarte simplu: gândiţi-vă să binecuvântaţi obiectele de care vă serviţi, consacraţi-le lui Dumnezeu, cereţi spiritelor luminoase să binevoiască să se servească de ele pentru evoluţia voastră şi aceea a întregii umanităţi. Iată esenţialul, fără a intra în detaliile gesturilor şi formulelor. Faceţi-le, e foarte important.

Cât despre cei care se îndoiesc, care refuză să creadă, ei nu îşi au locul într-o Şcoală iniţiatică, îşi pierd timpul. Aici învăţaţi adevăruri esenţiale, divine, eterne, care vă permit să vă restabiliţi, să vă reconstruiţi, să deveniţi un fiu a lui Dumnezeu, o fiică a lui Dumnezeu. Acceptaţi aceste adevăruri, aveţi încredere în mine, puteţi să o faceţi, pentru că tot ceea ce vă spun, am verificat mai întâi pe mine însumi.

Cap. 18 - Protejaţi-vă locuinţa

Dacă observăm natura, putem constata că toate creaturile caută un adăpost şi îl apără. Păsările îşi construiesc cuiburi, alte animale au gaura lor, vizuina lor, culcuşul lor, teritoriul lor, etc., şi se luptă dacă un

alt animal încearcă să le ia locul. Da, vânătoarea interzisă! Inteligenţa cosmică a fost cea care a împins toate creaturile să-şi rezerve un mic loc în univers pe care altele nu au dreptul de a pune mâna: ea a vrut să le asigure pacea şi liniştea pentru a aduce pe lume progenituri sau pentru a crea. E o lege.

Fiecare fiinţă a primit deci de la natură dreptul de a poseda un domiciliu care să-i aparţină. E valabil pentru lumea vizibilă ca şi pentru lumea invizibilă. Fiecare spirit are de asemenea un loc care îi este rezervat în spaţiul infinit. Fiecare creatură spirituală ocupă un loc delimitat şi protejat de anumite vibraţii, de anumite culori sau de o chintesenţă particulară, un domeniu unde cel ce posedă vibraţii contrare nu poate veni să provoace perturbaţii.

Acolo unde locuieşte un Iniţiat, nici un spirit rău nu are dreptul să intre. Un Iniţiat poate interzice intrarea în locuinţa sa a acestor spirite folosindu-se de simboluri, prin care le ameninţă cu acea sau acea pedeapsă dacă nu respectă interdicţiile. Astfel, mulţi amplasează o pentagramă deasupra uşii (Despre pentagramă a se vedea cap IV din „Limbajul figurilor geometrice” colecţia Izvor). Şi când vrea să facă o ceremonie magică, o mare muncă spirituală, când trebuie să invoce entităţile divine, un Iniţiat rezervă un loc şi îl consacră pentru a interzice intrarea spiritelor rele: el aprinde una sau mai multe lumânări, înconjură locul într-un cerc, unde înscrie nume sacre, arde esenţe, şi în acest spaţiu purificat, are toate condiţiile de a lucra. Singurele care au dreptul de a intra sunt entităţile benefice, în timp ce cele malefice rămân în afară, urlând, ameninţând, şi dacă încearcă să pătrundă ele sunt fulgerate.

Acum, veţi spune, de ce aprinde un mag lumânări sau făclii? Pentru că înainte de a întreprinde o muncă sacră, o ceremonie magică, el trebuie să cheme lumina. Lumina trebuie să prezideze totul, iar magul care trebuie să facă o ceremonie, preotul care trebuie să spună slujba, aprinde cel puţin o lumânare pentru ca lumina să fie prezentă. Şi când lumina e prezentă, tenebrele sunt îndepărtate. Magul ştie de asemenea că focul este o uşă care se deschide lumii de sus, pentru că focul reprezintă limita între lumea fizică şi lumea eterică. Prin foc, e mai uşor să ai acces la lumea divină.

Cât despre cei care utilizează lumânările sau făcliile pentru practicile lor de magie neagră, ei trebuie să ştie că comit un veritabil sacrilegiu. Focul, despre care mitologia povesteşte că a fost furat din Cer pentru salvarea omului, nu trebuie să fie folosit la orice. Vă spuneam chiar că, atunci când trebuie să folosiţi o lumânare, e preferabil ca mai înainte să o consacraţi unei idei sau unei entităţi celeste: Mama Divină, Tatăl Celest, Spiritul Sfânt, Sufletului universal, Arhanghelul Mihail... Flacăra acestei lumânări va forma astfel în invizibil o barieră de lumină în jurul vostru.

În locurile unde trăiesc oameni, milioane şi miliarde de entităţi vin, pleacă, circulă, fără ca ei să-şi dea seama. Deci, dacă nu faceţi nimic pentru a le împiedica, creaturile inferioare, găsind uşa deschisă, pot veni să fure sau pot comite alte stricăciuni. Iar voi nu puteţi să vă plângeţi Justiţiei divine, ea vă va răspunde: „E vina voastră, nu aţi pus o pancardă „Proprietate privată. Intrarea interzisă”, sau cel puţin o sârmă subţire, în mod simbolic”. Dacă via voastră nu e îngrădită, nu vă miraţi dacă vi se fură strugurii.

La fel, dacă inimile voastre, sufletele voastre, spiritele voastre rămân deschise celor patru vânturi fără a fi consacrate, protejate, înconjurate de o barieră de lumină, spiritele tenebroase, indezirabilii, au tot dreptul de a intra, au dreptul de a face stricăciuni şi de a pleca luându-vă toate comorile. Nu putem să le pedepsim, propietarul trebuie să-şi ia precauţii. În acelaşi fel cum în trecut se protejau vilele şi castelele cu ajutorul zidurilor şi şanţurilor pline cu apă, la fel discipolul trebuie să ridice în jurul lui pereţi, ziduri şi fortificaţii. Voi faceţi asta? Nu, rămâneţi expuşi venirii şi plecării nepoftiţilor, şi apoi vă plângeţi că aţi fost prădat sau că vă simţiţi trist şi nefericit, epuizat. Priviţi în natură: nimeni nu are încredere, păsările, fiarele, insectele ridică în jurul lor obstacole pentru a împiedica ca cineva să le găsească şi să le captureze. De ce omul e aşa de naiv şi încrezător şi crede că nici un inamic nu îl ameninţă, şi că el va fi menajat? Desigur, în plan fizic el e apărat, da, dar în planul invizibil el aleargă spre cel mai mari pericole.

Unii se întreabă cum se face că Dumnezeu a lăsat spiritele răului să intre la ei, de ce nu îi protejază... Ce întrebare stupidă! Dacă ei nu se protejază ei înşişi, de ce Să-i protejeze Dumnezeu? Ei da, sunt reguli şi legi care trebuie cunoscute. Omul are toate puterile de a se opune, de a spune nu spiritelor tenebroase, dar dacă nu o face, nimeni nu o va face în locul său.

Nu depinde decât de voi să faceţi ce trebuie făcut pentru a ţine la distanţă entităţile răufăcătoare şi să atrageţi spirite luminoase, spunând în fiecare zi: „Domnule Dumnezeu, Maică Divină, Sfântă Treime, Îngeri şi Arhangheli, servitori a lui Dumnezeu, servitori ai luminii, amici celeşti, toată fiinţa mea vă aparţine, veniţi să vă instalaţi, serviţi-vă de mine pentru gloria

lui Dumnezeu şi pentru venirea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ". Iată ce trebuie să repetaţi în fiecare zi. Dacă nu o faceţi, nu vă miraţi că alţii vor fi cei care se vor instala.

Pentru ca locuinţa voastră să fie protejată, trebuie ca voi, proprietarul, să fiţi decis să o încredinţaţi spiritelor divine; din acel moment, spiritele tenebroase ce s-au introdus fără ştirea voastră sunt obligate să o părăsească. Dar atât timp cât le toleraţi, ele continuă să abuzeze. Totul depinde de voinţa proprietarului, stăpânului casei. Decizia sa e cea care contează. Îngerii şi Arhanghelii nu au nici un drept să vină să se instaleze la noi fără consimţământul nostru, pentru că ei nu comit niciodată vreo violenţă. În timp ce alţii, care sunt născuţi sub semnul violenţei, nu ezită să se instaleze cu forţa.

Aşa cum spiritele luminii sunt respectuoase şi aşteaptă pentru a intra ca voi să le invitaţi, tot aşa spiritele tenebrelor sunt îndrăzneţe şi fără respect. Da, ce diferenţă în atitudinea acestor două categorii de creaturi! Dar cum fiinţa umană nu e instruită, ea nu ştie cum să acţioneze şi lasă să intre diavolii, care se instalează şi se cramponează, în timp ce îngerii rămân în afară spunându-şi: „E ocupat, noi nu mai putem intra". Însă dacă luaţi chiar voi decizia şi vă adresaţi entităţilor celeste pronunţând aceste cuvinte magice: „Iată, eu sunt stăpânul casei: dispuneţi de tot apartamentul, de toate piesele, sunt ale voastre", în acel moment ele devin foarte puternice şi îndrăzneţe, se aruncă asupra celorlalţi, care o şterg.

Vă revelez purul adevăr, şi trebuie să vă străduiţi să ajungeţi până la acest grad de conştiinţă şi în fiecare zi să pronunţaţi aceste cuvinte de consacrare: „Spirite luminoase, dispuneţi de mine, vă dau totul,

sunt în serviciul vostru”. Puteţi să adăugaţi şi alte cuvinte mai poetice dacă vreţi, dar în acelaşi sens adăugând şi: „pentru realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ”. Da, nu trebuie niciodată să uităm aceste cuvinte: realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, pentru că, dacă nu le precizaţi, toată fiinţa şi energiile voastre pot fi utilizate pentru alte realizări, pentru alte activităţi.

Şi de ce realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ? Pentru că este sarcina pe care Iisus ne-a lăsat-o când a spus: „Cereţi Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea sa”, şi mai ales în rugăciunea Domnească: „...vie Împărăţia Ta, fie Voia Ta, precum în Cer aşa şi pe pământ”. Prin aceste cuvinte Iisus a repetat şi amplificat, vrând să extindă asupra întregii lumii omeneşti, această cugetare a lui Hermes Trismegistul: „Ceea ce e jos, este ca şi ceea ce este sus”. Afirmând această corespondenţă între sus şi jos, Hermes Trismegistul a pus bazele magiei.

Magia nu e altceva decât o comparaţie între pământ şi Cer. Iată definiţia cea mai veritică a magiei: o muncă unde se compară fără încetare pământul şi Cerul. Şi prin această comparaţie, omul înţelege ce muncă are de făcut pe pământ: să facă să vibreze pământul în armonie cu Cerul, să facă să coboare Cerul pe pământ...

Realizarea divinului în materie, e magia divină, teurgia.

CUPRINS